

بسم الله الرحمن الرحيم

دا شعری ټولګه چې (وژاړم که وخاندم) ترعنون
لاندې ستاسو په لاس کې ده ما د دخپل پلار په کتابتون کې
وموندله او له ښاغلي لطيف ياد سره په مشوره مې په PDF
بڼه واړوله چې له ضايعه کيدو نه په امن کې شي.
يادونه: د کتاب ۵۲-۸۲-۸۳-۸۴-۸۵ مخونه
نشته

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: وژاړم که وخاندم
ليکوال: غلام حضرت سميسار
چاپکال: ۱۳۶۴

Ketabton.com

زما معذرت و منی!

ڄڻ ان لوستونکو دڙو ڀند په خورن وماره شئي ما خپلې ښم
گرتياوي ټولې په مخکني کتاب مينه او مناجات کښې ليکلي وې
خو پدې کتاب دومره يا د آوري کوم چې انسان ډير ضعيف مخلوق
دی حتما د سهرې او خطا سره مخ کيږي نو که چېرې زما
په شريه ، الفاظو يا د شعر په سيلابونو کښې او يا د شعر په
قافيه کې او يا د رديف کې او يا د شعرونو په ميزان کښې کوم کمي
تاسو گران لوستونکي گورئ نو ماته په گوته کړئ ځکه زه دومره
شاعر يا عالم نه يم چې الفاظې د صرف او د شعري او يا د پښتو ادب
په ټولو اصولو برابر وي . دا هېڅ نشي کېدی ولی د دري شري
يو مثل دی چې وايي : «از ريزه چه من خيزه » نوزه به خهيم
اوزما شعر به څه وي ؟ خو مطلب دا چې زما معذرت و منی
په درناوی

غلام حضرت سميسار

شعر، شاعر او شعري رسالت

د شعر په هکله تراوسه پورې ډېر زيات تعريفونه شوي دي چې يوز وړ پخوانی او عنعنوی تعريف يې داسې دی: « شعر هغه وينا يا کلام دی چې وزن او قافیه لري. » په پورتني تعريف کې وينو چې « وزن، او، قافیه، د شعر اصلي او اساسي توکي بلل شوي دي، خو اوس د ازا د وړو بې قافيو شعر ونوپه رامنځ ته کېدو سره دا ثابته شوې ده چې قافیه د شعر اصلي او اساسي

تو کی نه دی. یو بل چا بیاد یو شمېر ځانګړنو (خصوصیاتو) په پام کې نیولو سره، داسې تعریف کېدی :
 " شعر په موزو و نوالفاظو د ټولنیز (اجتماعي) ژوند رښتیني انځور دی، یا شعر په موزو و نوالفاظو د ټولنیز و پېښو بیا ځلي (دویم ځلي) ژور انعکاس دی. "

په دغه تعریف کې ورته ځکه د پېښو دویم ځلي انعکاس ویل شوی دی چې شاعر لومړی له یوې ټولنیزې پېښې او واقعیت څخه متاثر شوی او بیا یې دخپل احساس او تخیل د قوت په ملتیا، نور و ته وړاندې کېدی چې په دې بیا ځلي انعکاس کې د شاعر مفکوره، احساس او ادراک غوڅ (قاطع) رول لري.

همدارنگه یو شمېر نور تعریفونه هم شته چې دلته د ټولو یادونه زموږ اصلي موضوع او بڼه وي په لنډه توګه ویلای شو چې د شعر له پاره د لاندې څو توکي دې ضروري دي :

- ۱: وزن او اوهنګ ، ۲: احساس او ادراک ، —
  - ۳: تخیل (شعريت) ، ۴: ژور متاثر
  - دلته د شعر له پورتنیو یادو شویو توکو نو له څېړنې او تفصیل څخه تېرېږو او داسې پوښتنه
- «ب»

را مخي ته ڪو وڃي «سبه شعر» او «سنگلي شعر»
ڪوم دي ؟

بنايي حِينِي خلك هغه شعر سبه او سنگلي و بولي
چڻ هغه دادبي فنونوله مخي په وزن او قافيه
برابروي او قول شعري تلازمات، يد يعي صنايع
او د شعر فني مهارتونه پکي کارول شوي وي.
داهريو په خپل وخت او خپل حاى درست و
اودي، خود او سني حضرت ته پورا، صبح او سم
حواب ناشي ور ڪولاي.

من مون هغه شعر ته سبه، او «سنگلي» وايو
چي خلکو ته سبه او سنگلي پيغام و لري، او ڪوم
شعر چي نور و ته دادول پيغام ونه لري ديو
چا په عقیده: «يوازي دانه چي د بي پيغامه شعر
شاعر پر هغي بي حايه خپل وخت تپر ڪي ٿي،
بلکي ز مون وختي بي هم دهغي په لوستلو
او او ر بدلو بي حايه مصر فکي.»

دا خبره سمه اور سبني ڏه، داسي شاعران هم
وي چي دهغوي د بي پيغامه شعر و نو.
جنان چي دهغوي ترمه يني پنخوا پورته
شوي وي.

لنډه خبره داده چې په شعر کې له شعریت
او وزن سره جوخت د پیغام مسئله په پرمه
ده، حکم چې یو لیکوال ویلي دي: «شاعر د ټولني
له عادي انسانانو څخه نه گڼي؛ دده مقام د ټولني
له نور و او سپد و نکو څخه په پر لور دی.»

هوکی ښایه ټولنه کې له خلکو سره یوځای اوسي
خو د هغه احساس او ادراک له نور و سره توپیر
لري، حکم چې دی په ټولنه کې هغه څه ویني چې
نور یې نشي لیدلای. هغه څه چې ټولنه او
ځان ورسره لاس په کار پوان وي د شاعر پر
احساس و راغېز (اش) سبندي او بیا یې د تخیل
په ملتیا د شعر په ژبه نور و ته بیانوي.

معلومه ده کومې خبرې چې دنه له تل
څخه را پورته شوې وي، په غوږ و نوښتې
لگېږي او په لوستونکي او اورېدونکي
هم هڅې اغېز کوي. کوم چې شاعر د هغې
د ژور تاثیر له مخې دې ډول وینا ته
اړ و تی (مجبور شوی) دی.

کله کله شعر او ادب ته د ټولنیز (بغاڼي)
ژوند هینداره هم ویل شوې ده او

دا ځکه هغسې چې هينداره عمومًا بنکلی او
 بدرنگ هرڅه په خپله بڼه څرگندوي، دغه
 رنگه په شعراو ادب کې هم د ټولني بڼه او بد،
 لوړې او ژورې په بڼه توگه انځور شوي وي.
 خو لکه څنگه چې د عادي هيندارې دنده يوازې
 او يوازې د شيانو په خپله بڼه بڼو دنده، خو
 د شعراو ادب هينداره د ټولني د بڼو او بدو
 د څرگندولو په څنگ کې د خلکو په وړاندې
 يو بل مهم رسالت هم لري او هغه دا دی
 چې خلکو ته د خپلو بدو مرغيو عامل اوله هغې
 تخه د ژغورنې کار هم ورپه گوته کوي،
 او هغوی په ژوند کې پير مخکې، بدلون
 سمبنت او ساز بڼه ته هڅوي.

د شعر، شاعر او شعري رسالت په ارتباط د خپلو
 خبرو لړۍ په همدې ځای ختموم او په پای کې
 د دې شعري مجموعې په هکله وایم چې:

د ښاغلي سپهسار صاحب د ملي او اجتماعي شعرونو
 د دويمه مجموعه وژارم که وځاندم، چې ستاسې مخې ته پرته
 ده. په دې مجموعه کې زمونږ د ټولني او خلکو او ستې حالت په
 عيني او واقعي بڼه انځور شوي او د يو ملي او اولسي شاعر په توگه
 يې د قلمي جهاد په توگه کې خپل شعري رسالت د بڼه سرته رسولی دی.

په د. ن. ا. و. ی
 ۲۰ رځوږ
 سپټمبر - صدر - ۱۳۶۲ د لښدۍ ۱۶ هـ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چمکد

هم واحد او پي شريكه لوي دې شان دى
چي يونوم دې په نومونو كې سبگان دى

لمر سپوږمى دې نمونې د قدرتونو
پي دستنو ودرولې دې اسمگان دى

حقيقت كې ته مالك د دواړو كوونو
كه په حكمو اسمگانو كې عيان دى

د مخلوق په سينه روح كړى وردننه
هر مخلوق دې په جُد السان كويان دى

د پيدا او دفنا اختيار دې خپل دى
ته خالق يې د مخلوق داسې بيان دى

چې په ورځ كې د محشر حساب كتاب شته
هغه وخت مې په وجود باندې لېزان دى

ستا په لطف او كرم به اسانېزې
هغه كار چې لويه خدايه خومره كران دى

زه سيمسار د گناهو نوپه درياب كې
واسطه مې ستا په در اخر زمان دى

نعت شریف

چی؟ دچا هفت خدائی کبریٰ په قرآن دی
چی؟ سبکاره لکه د لمر په ټول جهان دی

مایې نوم نه صدقه سپند سپلنی کړی
چی؟ نوم محمد آخر زمان دی

هسې جگ مقام ورکړی خپل خالق دی
چی؟ په وار و انبیا و وکی سلطان دی

که موسیٰ په کوه طور کې کړی راز دی
اقا کړی ملاقات په لامکان دی

۴

چی په ورځ کې د محشر به شفاعت کړی
هغه دوست، هغه محبوب د پاک سچاڼدی

خومره کران، خومره ناز بیګ په پاک الله دی
په خاطر چاپید اچې دا جهان دی

که تورات، انجیل، زبور دی نازل شوی
نازل کړی خدای په ده باندي قران دی

که سیمستار کامه وال کېر د غم کړد اب کښې
پېش امام د مرسلانو یې جانان دی

تور زلفان کج

په سپين مخ دي خومره نريب کاتور زلفان کج
په نظر د عاشقانو دي ماران کج

خپله گل يي کلدستان ته خه حاجت دي
ستار حنار ته په تعظيم دعي ټول گلان کج

کج رقيب او کج غاز شته په جهان کښي
خدایه مه کړي عاشقانو ته ياران کج

کږي ورځي کږي توري د ايران دي
کله اوبنگي يي را دروي په کږيوان کج

پوراتک د عزرائيل زما په خان شوي
چي راپورته کړي يو ځل دوه چنمان کج

په صورت يي زلزله تبه پيدا شوي
کج رفتار يي شي زړگي په يولسيزان کج

ډيره هسه يي په تن باندې پيدا شوي
لکه وي غوک لاهو شوي په طوفان کج

په دقيق صورت اشعار ليکه، سهار ۵،
شته جهان کښي موي شکافه شاعران کج

په دُنیا کې جنت

په دنیا کې که جنت دی خو وطن دی
پس د بهر و معلوم اتو را سخن دی
که د خمکې په مخ چاڼ واره جهان کوره
معزز او محترم بی خپل مسکن دی
که دنیا کې بحر و بر باغ و چمن شي
نماز به کې د وطن باغ و چمن دی
که څوک باعث د کُل کُلشن کوي خبرې
زما ذهن کې فقط هغه کُلشن دی
که بل ملک ته وايي سهو ه گوردي
هغه ملک د افغانانو جوړځتن دی
که زاغان د بېلانو په جوړنگره
مخ بی تور شه نن سباې تری رفتن دی

هله پاپی نه انگرېز او سکندر شو
هر اغیار لسه اغوستی دی کفن دی

دامتل دی د زور کلي کله کبړی
ورته گوره د زاغانو ځنګدن دی

هر ټيکه پي موزه ده هر دښمن بته
هرې تهرې تښتولی هر دښمن دی

پاکه خاوره پاک وطن افغانستان وه
تن قبضه پرې روسان قوم څښ دی

دازمونږ د عملونو نتیجه وه
چې خفه رانه خالق غني څښتن دی

که نفاق وگډ و پي زمونږه کاروه
نن جبران ئې دی راغلی تن په تن دی

بسم الله په اتفاق باندې راپتول شئ
داسې سوال، داسې زاری، داسې گفتن دی

تورنر افغان د وطن وباسئ په زوره
د افغان خوازادی او بیا کشتن دی

که شی پاپی اسارت مهاجرت کسي
بیالایق داستا په سر خاورې لوستن دی

دا پکې ۱۰ شمېلې به پرېن دو جینکو ته
سور سالو مې له ناکامه اغوستن دی
نوم به ورک د افغانانو په جهان شی
بیابه څه کړم که وجود مې څومر پلن دی
دامصرې په وینو سرې لیکي سپینګردی
سپینه وزخ یې په چشمانو کې خفتن دی

دنگه غاړه

ستاد مخ په رڼا ز بېست روزگار ز مادی
ستاد حُسن په الفت سرشار ز مادی

زه چې هسي تازه دم لکه کلاب يم
ستاد مینې په وفا اتبار ز مادی

هرو ورځ مې دا خنډ شپه بېبرات دی
خوشحالی ده که خنډار و زگار ز مادی

چې مې گوتو ستاد زلفو مسه و کړه
د دنیادهر ماتم انکار ز مادی

خانله نه يم چې په گوتو شم جهان کې
چې عالم کې هفت بنگار ز مادی

هر شاعر يې په صفت دی سترې شوی
سروی قده گل اندام دلدان ز مادی

چی سیل بین بی دسینی ربا غیچی شوم
هغه سُنکلی دنگه غا په یار زما دی

که سیمپنگار می تخلص دی عربی کمی
منجاء گری په پښتو شعار زما دی

زه وطن خوموريمه

زه وطن خوموريمه دستاسوقدردان بچو
گرم کړئ جهاد په ما ای دلوی افغان بچو

زه په درد و غم کې د ظالم په ظلم گیره یم
ما حېڅې حآنونه کړئ په هسې رنگ قربان بچو
گرم کړئ جهاد په ما ای دلوی افغان بچو

زما په ازادۍ کېنې د پر خوند ونه اومزې شته دي
توره-هټوپک واخلئ د بنمټان کړئ گریزان بچو
گرم کړئ جهاد په ما ای دلوی افغان بچو

يوه چغه په يو او ازاده مې له بنده كړئ
پرېدئ نور كا رونه په ما گران بچو
گرم كړئ جهاد په ما اى د لوى افغان بچو

سترگى خنكه پورته كړم دنيا او دنيا والوته
لوېزى رحمانه مې په خلكه داچشمان بچو
گرم كړئ جهاد په ما اى د لوى افغان بچو

زه ستاسې وطن يم حيثيت هم ديو مودلرم
ما كړى شته تارته هسې رنگه دا بيان بچو
گرم كړئ جهاد په ما اى د لوى افغان بچو

کچکول

چچي کچکول مي شو پڻ ڀاره گدايي ڪر
دخوبانو شو سترگ وسو داي ڪر

چچي مال ته داشنا په ڪوم هنرحم
هغه شيهه په اتقنا رکي سبائي ڪر

که زهه وسنيم خپل يار ته چچي پر هردي
دغه ڪار به زهه په ٿو وندکي تنهائي ڪر

خوڪي بي زلفي ڪم هي نرندي خوڪي بي ماران ڪيل
زهه بي خپل قاتل په ٿو وندکي مدائي ڪر

که زه نه مرم ستاله غمه به هلاک شم
توکل په پاک الله چي اکائو کرم

دا قانون دی چي غوفی داو مید په سترگو کوری
ستا دمخ شعلو ته مخکه بینا ئی کرم

اتفاق زما دسترگو نظر کم کړو
یو دیدن به دې دسترگو ستلا ئی کرم

که پتنگ په شمع خان سوخول غواړی
زه سپهتار هم پدې شغل آشنا ئی کرم

دین

څنگه سنا پسته بنگلی بنگار پښي د کلو نو سره
زلفان یې زېب که په سپین مخ د شنو خالو نو سره

د انزی غاړه په قدرت دهغه چا جوړه ده
خپله قادر دی په قدرت د قدر تو نو سره
زلفان یې زېب که په سپین مخ د شنو خالو نو سره

زه دې هفت د تور وسترگو جادو کړو وکړم
یادې لېوان په قلم بنگل کرم د شجر و نو سره
زلفان دې زېب که په سپین مخ د شنو خالو نو سره

په انتظار کې یاره ستا لکه د بنگو ډکې
شومه بزباد په حال خراب د شوگیر و نوښه
زلفان یې زېب که په سپین مخ د شوخالو نوښه

ستا په دیدن به شم تازه د جل و هلو په شان
زړه تازه کېږي په دیدن د دید نوښه سره
زلفان دې زېب که په سپین مخ د شوخالو نوښه

د کامه وال سیمنا ر ستلام ته یوځل لاس پورته کړه
سودامې نشته د جنت او د وړ خونو سره
زلفان دې زېب که په سپین مخ د شوخالو نوښه

قلم

چې قلم په لاس کې واخلمه حیران شم
چې څه و لیکم په کرمه لار روان شم

لېونی شوم دخپل ځان سره کړېښتم
دوطن دغمه دم په دم ژرېښتم
شپه او ورځ مې سروکار ومم چرته
راغله خدایه په موبن خبرنگه وختو
موبن ته پاتې لکه گل غوندي وطن دی
چې دټولو افتخارانو یو مسکن دی
داهدوکې مې دیلار او د نیکه دي
پاتې شوی چې زما هلته پرانده دي

خوله هي ماته شته په دي خوله چي خنډېږم
که مړنه يمه په مړو کې حسابېږم

حقيقت کې مونږه ورونه افغانانو پر
ځکه داچې مونږ سوچه ملکانانو

يو مو دين يو مو مذهب يو مو اسلام ته
موجوده په دي حالاتو ستاسو پام دي

يو وطن دي پکې شل دي حکومتونه
لوی گرداب کې دنفاق وهو موجوده

داسې وشي دشمن پاتې سلامت شي
زمونږ مينځ کې يو دبله عداوت شي

غوا ولاړه چې خانک ورته تيار شي
چې خوشحال په دي کار باندې اغيار شي

په مرگ خونښتم چې له دي حاله خبر شم
لکه شع ويلې کېږمه اې بتر شم

مونږه وايو چې کامياب به دي جهادي
دا وطن دا فغانانو دي آزاد شي

پي يو موقت مستحکم يو اتفاق شي
کډه بار ز موبن د منځه دنفاق شي

هديو کار په اتفاق او په جرگه شي
چې نفاق ن موبن له منځه او اړه شي

پاک قانون ز موبن په کډه يو قران دی
انتخاب په اتفاق کار د افغان دی

مرک خو حق دی په هجرت کې مې مړنه کړې
بدخواهانوته مې خدایه پې پړنه کړې

زه ستمکار یم آزادي زما ارمان دی
دا ارمان د هرافغان زه کې ارمان دی

سپلنی

په فکر و نو په سوچونو لپونې شوم
لیونتوب خوڅه یی عارندی خندنی شوم

که مې عمر د څلور پښت - پنځوس ترمنځه
په محفل کې درندانو سبانی شوم

عمر نه دی لکه باد هسي تېرېز یی
زما خیال لکه چي او س لس کلنی شوم

نه په مال او نه په عمر مې بدل شته
یو چکر لکه د فلم سپلانی شوم

تک را تک په سترگو کورم په جهان کې
مرگ ته غاړه ایښود وکې تگنی شوم

تش به نوم ناري و هم چي حق شناسيم
حقيقت کي ددي نوم نه سپلني شوم

مدحه خان د زمانې په رو و رويش کي
نه لقمان او پخمان چي بولاني شوم

زه سيمسار مينگر کدي د گناه نه شم
ميوعت نه گنار گار نه سپزني شم

زلفانی

ستا توهرې زلفانی په ماگراڼې دې
گراڼې دې محبوبې په ماگراڼې دې

تار دې د زلفانو جوړه اجل ښکاري
ماته یې اندازه قدر دانی دې
گراڼې دې محبوبې په ماگراڼې دې

سربه وده ښکته کړی ښل دگل
لاس ته راستل کله اسانی دې
گراڼې دې محبوبې په ماگراڼې دې

زېب کوي د زلفی اشناستتایه مخ
اوسنکې مې دسترگونه روانې دې
گراڼې دې محبوبې په ماگراڼې دې

وڪوره سيمسار ته چي ته لي دي نه لفظون
داغزل دي ميني ڪسه دميني ادا ڪاندي دي
ڪراندي دي محبوبو بي پاه ما ڪراندي دي

وطنه!

زمونز قبلي زمونز مکی زمونز ایمان وطنه!
زمونزه ننک زمونز غیرت زمونزه خاک وطنه!

ته یې جییا ته یې ناموس ته یې جنت د افغان
ته یې شرف ته یې شمله ته یې عزت د افغان
ای د، خوشال، او احمد شاه، امیر و سرخان وطنه!
زمونزه ننک زمونز غیرت زمونز ایمان وطنه!

بگو اولسونه پورته شوی ازادی دپاره
سرونه بتولونذر کبری د خونی دپاره
ستا ازادی زمون بر زور پاک سبحان وطنه
زمونزه تنک، زمونز غیرت زمونز ایمان وطنه

ستتا په اغیار و ملحدانو سرو روسان باند
حلقه په غوز و کمونستو غلامانوباند
هره جمله دمیرک استعفی دی جانان وطنه
زمونزه تنک، زمونز غیرت زمونز ایمان وطنه

نه یود شرق اونه دغرب وطن ازاد غوارو
مونزه په توره په قلم هسی جهاد غوارو
بتول افغانان به مال و سرکری در قربان وطنه
زمونز تنک، زمونز غیرت زمونز ایمان وطنه

داداغیا ر و اول وار، دویم وار، دریم وار نه دی
 دلتہ چنگیز، او نه انکر پنا و بل ایستازی
 وخت خوبه و اخلی خوده فتحه دا قجان و طه
 زمونزه تنگ، زمونزه غیرت، زمونزه ایستکان و طه

دادی کبد و نیکی ازادی او استقلال دی زمونزه
 په جهاننی سیتیم کتلی دا اقبال دی زمونزه
 شی به مخ توری امریکا او هم روسکان و طه
 زمونزه تنگ، زمونزه غیرت، زمونزه ایستکان و طه

وایی سیمینارچی شوی ازاد بیابیه قدم کبدم
 په زخمی زره به ستار و وصل جور ملهم کبدم
 ای دادی او د با ا فغانا نستانه و طه
 زمونزه تنگ، زمونزه غیرت، زمونزه ایستکان و طه

ژوندون

چې دې راکړلو یو خو ورځې ژوندون
هغه هم شولو هوسی په نېره تون
کله درد او کله غم او کله رخ وې
دا ژوندون دی که مرض دی دتاعون
یوې غم به په انسان کې پیدانه کړی
که جهان ورپټې چاپ کې یون په یون
که ثابت دی خوکه بی غم کړواشطان نه ی
هسې وایه چې حیوان دی په مضمون
خه کرمی او خه یخنی او خه نیستی شوه
عمرواره شولو تهر په یو جنون
کله جوړ کله ناجوړی هسې بویه
چې ژوندون ورځنې جوړ شي دجنون
ای سیمتاره توری خاورې په سرتوله
پساتی درباندي وکړې ملکون

در رحم!

دزدگی صبر می نه شی برابر درخُم
که په پنبو می خوک و هی زه به په سردخُم

کلی کورد راته داو غونک شو
کلابی رنگ می تک تور غونک شو

توکل ز ما په خدای چچی یوچکردخُم
دزدگی صبر می نه شی برابر درخُم

رنگ می زهر لکه زعفران شومه زه
بی لئانه په جهان کمی سرگردان شون

سوخیدلی یم په اور سوی خیکر درخُم
دزدگی صبر می نه شی برابر درخُم

په زخمي زړه مې پټی د خپل وصال كېده
يوه نښه مې په زړه د خپل جمال كېده
لاس وپنې مې دې تېلی په بحر د رځم
د زړگي هر مې نشي برابر د رځم

كامه وال سميگار به كله ستار فېق شي اشنا
چې شجر و شاعرې كې ښه دقيق شي اشنا
دم په دم به دې سلام ته هر سحر د رځم
د زړگي هر مې نه شي برابر د رځم

ارزو

ای نما پښتو وروستو عزیزانو
ای ز ما دسترگو تورو په ما گرانو
اجازت دخو خبرو را کړئ ماته
چې په نظم کې کړیر کړم وایم تاته
پاتی شوی دکاروانه چې پښتون دی
ځکه حال یې په نړۍ کې نن زبون دی
څوک رضا داتفاق نه په نفاق دي
بعضې یو دبل لیدلوته مشتاق دي
څوک دچرسو په نېشو کې شو غرقاب
زړه مې ځکه ددې غمه شوې وکباب
څه موشو په پوږو کې مصروف
خرخوی دکور کالی وی که ظروف

خوک دینگونه چار تخم کړی تبار
چی روغ خان کړی لپونی وایم په چار

بعضې شولو په اپین باندې عادت
خدا یه ته وکړې پښتون سره مدت

خوک په پشرا ابو نېشه هسې پراته دي
چی یو شئی ورته نظر کښې لس اقه دي

د چا لاس کښې سگر تپان چی کل و بل شي
وی بې فکره که لاسونه یې جل بل شي

بعضې شولونصوار بیان کوی نصوله
خوک قوتو کښې لگوي غمي په شما

خه حصه د تما کوشول چلمبان
بې چلمه اشانه کوی گذران

پاتې شوی جوار کړ وایمه حاله
صرفه نه کوی زما اوستا په ماله

د چا پښو کښې وی زنگونه کوی شور
صدا فسوس دی په هسې پلار و مور

سو د خور نشته په نړۍ کې په بل قام
که نظر وکړو لږ موږ په خاص و عام
څوک ملنګ شي د فلانګي بابا ملنګ يم
دوغ او جوړ يم خو پېسو پېسې پتک يم
په آخره کې چې دوی شي لیبونيان
ن يار تونو کې پراته وي موظران
خدای د پاره لږ په فکر کې عراق شي
دې کار ونور فساد نه اجتناب شي
خپل اولاد په سمه لاره تر بيه کړي
ور په لاسه دخپل اصولو سپهه کړي
د تفاق په اور به سوځو چې بونه شو
د دينا په هېڅ خون و به ما په نه شو
لږ سرونه خپل کړېوان کې وردن کړي
تورې شپې نه څه علاج د سبا وون کړي
نفساني خواهشات پرېدئ وطن ياد کړي
دايمان په جذبو باندې جهاد کړي

ازادی و استقلال نمونه حق دی
دغه نوم د هراختان چخوله کي سبوری

زه سیمینار کامه وال وایم لاس چیت کمری
سینه د وادان دی دلوی نچمت کمری

چِخَبَرِي

د زېره په سرهې دې ليکلي د اشنا خبرې
ماته مَجرا دې په وفا کې د جفا خبرې

زهد و قاتل راته ديار د لوري شهيد و شکړ
کله لوېږي زما زړه باندي د چا خبرې

ديار کنځل ماته ملهم لکه د زېره د زخم
زما مرض ته صرف بوازي د ليا خبرې

مينه خواوردي په دې اور کې سوځيدلی خوښ
زما په شروندي کې دې د زمان د لريا خبرې

خبرې د پري خوچې زېه زما خبرې غواړي
هغه خوښې. خوږې خبرې يان ستا خبرې

خبرې به دي زما رنځ ته يو دوا جوړ شي
ماته پکار دي خپله ياره د دوا خبرې

خبرې اورم رنگ په رنگ په خپل غوښتو باندي
خبرې ستا شوي زما يان د غنقا خبرې

د کامه وال سيمسگار رن وڅه بدلېدلي نني
که په جهنم تې شي په شمار لس او اتيا خبرې

دینک

ستا په مینه کې سوز پېښم بدې مخاک دی
چې په مخ دی نن د تورو زلفو جاک دی

نرگس سترگې کتې نشم په سترگو
مخامخ ورته لیدک دچا محاک دی

نری پوزه د الوانگی سپب دی
بیر سرخیرې گریبان دغه مې حال دی

که دی نوم دیا قوتی لبانو واخلم
حال د زبې مشرې دی او که خالک

بيلتانه دي هسي ذبحه نما زپه کپو
چي ديو او دوه ويلو شه محاله دي

نه پوهېم چي دد وارو به دا حاله وي
که زما غريب په برخه دغه حاله دي

خلک عشق کي خوشحالي خندا هوسر که
مگر ماته خدای پېښ کړی دا جنجاله

زه سيمپگار به درته فرش ستر کپه لاکيم
که راتنگ دي يوديدن زما په خيال دي

پښتنه پخپله

زه پښتنه پخپله نیت مې کړې خو کیلوته دی
سور سالوپه سرو لاسو نیولی مې زلمه دی

پاشی ورونو یا شی چی غزاته خو
هغه د وطن ښکلی هواته خو
سره لاسونه، تور پېکی مې سوال دې پرکونه دی

پېڅلي جمعې شوي د جهاد په نوم
خپلو ځلمو ورونو د اهدار په نوم
لوی لښکر جوړ شوی سردروته دی

يا به دا عيار و اواز غلی کرم
يا به تور اوبل دخا و خلی کرم
بله خو خوک نه يم شان شوکت مي ملالوته ندريم

تور هاسترگی سره لبان به حمه دخونبی سره
بناه بتوپکن مي خونبی دی چلولو کبی جاتی سره
خه چي حو سيمسان غون مي سادغه مصرته دی
سور سالوپه سرولا سونیلو مي زلموته دی

جانانِ نوشتہ

نوم دیار او در فینق دی جانانِ نوشتہ
خاصد سناسته بازان دی یارانِ نوشتہ

دوست هغه دی چچا دوست دسرنه زارشی
که جهنان ورپسی چاپ کرم دستانِ نوشتہ

یو دبله په رندی او حیا لکی کی
خاصد خدای دپاره هېڅ محبانِ نوشتہ

د مطلب دپاره ټیټ او کله جک ټیټی
دغه کار دی دتا اهلو سیالانِ نوشتہ

ددي دهر ديارانو که خير غواړي
موجوده په دې بازار دادوکان نشته

وفادار به يې کفې چې بې وفاشي
هسې علم کې وارد خوانسان نشته

که دوستي که يارانہ خوچل اووړدي
دانقصابان زما اوستا د زمان نشته

د سيمتار اشعار که واورې پند به واخلي
په لوستو ددې کتاب کې تاوان نشته

آشنا ته!

اولو ورځو کچې خود ومره زیات تیار نه وې
ز پښو زینت، په لباس هسې سپنکار نه وې

دا کومه وجه ده چا غږې ولې؟
دا د ومره زیات وایه پرسېږې وې؟

دا شوه معلومه چې حرامونه انکار نه وې
ز پښو زینت، په لباس هسې سپنکار نه وې

خپله خوځای شوې د بل غم نلرې
په زړه خور رحم په قسم نلرې

ما خو پنځواکتلی وې چې اختیاردان نه وې
ز پښو زینت په لباس هسې سپنکار نه وې

وختونه تهر دې که یاد
پکې تهر نه دی معیاد

یو په زرمه برخه دومره کلانکار نه وي
زېبو زینت، په لباس هسې سپنکار نه وي

ویل لیکل دي زمونږ
خه پوهول دي زمونږ

مخکې د نگر وې هسې سور لکه اناز وي
رېبو زینت په لباس، هسې سپنکار نه وي

که وار دي تهر شي آشنا
خیانت دي گهر شي آشنا

خوسنه دي خپله په گفتار چې د سیمسار نه وي
زېبو زینت، په لباس هسې سپنکار نه وي

سپینه ده !

سپینه لکه گل ده هسې سپینه ده
خنکه سبه سبکار پښې چې حسینده

وہ یې کتل ماته په خوز وسترگو
مینہ مې په زړه کې مینہ - مینہ ده

هر قدم رفتار یې جوړد زړه کوډی
روح-قلب و وجدان ته مې شریښه ده
خنکه سبه سبکار پښې چې حسینده

سبه ناز و ادا کړي کر شمسره
زان د محبت کښې سبه گل چینه ده
څنگه سبه ښکار ښي پچې حسینه ده

لار و دگوگل نه د سیمتار زړې
ورې هغه چا پچې ناز نینه ده
څنگه سبه ښکار ښي پچې حسینه ده

دوہ برسونہ

تیت پتہ پسنو تہ ولو برہ کہ خان اوچتول غواہی
دوہ برسونہ جب تہ کہہ کہ خان نوکر ول غواہی

وابہ خلی ماشوم پہ لاس دوہ ورتہ پسکپت واخہ
بہی منگی جامی ورتہ، یو ورتہ واسکپت واخہ
زہ خوشنہ پوہ پرتہ: دجناب خوشحالو غواہی
دوہ برسونہ جیب تہ کہہ کہ خان نوکر ول غواہی

نہ کوم لیاقت پکار، نہ سند تحصیل کوری
بنہ پہ غور مالو عادت ہسی رنگت ایل کوری
دم پہ دم پالش کوه کہ یار خان کول غواہی
دوہ برسونہ جیب تہ کہہ کہ خان نوکر ول غواہی

نه څه ميرزا ئي شته دي، نشته دي بل کار په تا
څه چې دا جناب وايي دا به وي روزگار په تا
هر قدر پيسې که په خپل نوم تنخوا کول غواړي
دوه بر سونه جيب ته کړه، که ځان نوکر و غواړي

دلته دا قانون دی اوس دې خوبه پکې خپله ده
ولې څه سکوت کوي، دې کې کيل څله ده
وربه شم سيمسگار ته چې ته ځان رسوا کول غواړي
دوه بر سونه جيب ته کړه، که ځان نوکر و غواړي

﴿مَلْهُم﴾

خدای دیار دنجی ز پیه می ملهم شه
خپله یار لبر ز ماسره هتدم شه
جدائی دی جوړ سقر دی په ژ وندون کې
خه پوښتنه می د حاله وکړه صنم شه
که نظر می د چشمانو په رفتار دی
حرکت می ستا په لوری هر قدم شه
چی ستا سترگو ته په بد نظر کاته که
تف لعنت په هسې رنگ هغه آدم شه
که غمونه می پسر اوری باران دی
خوشحالی ستا په ژ وندون کې مر ماتم شه

چې دې حُسن ته په بدو سترگو کورمې
هغه سرهغه چشمان دواړه په غم شه
هره شپه دې شه د قدر خپله بیان
په اختر بده دې ست هر صبح دم شه
که یو دم داستا د یاره شم بی فکړه
د سیمینار زېگ پتوپته - پتوپته قلم شه

دانشنامه سترگی

خه کرم خدایه خه کرم دانشنامه سترگی
نشم پری لیدی دانشنامه سترگی

دی سترگونه بی سترگو خوشالیم
زه په هسی ژوند خداین وملا لیم
سترگوته می مخ کړه نهی هفنا سترگی
نشم پری لیدی دانشنامه سترگی

کله زه خوشاله بی دیا زه یم
غم سره اشنا یم ناقاره یم
زه په کپی می ارمان د دلیرا سترگی
نشم پری لیدی دانشنامه سترگی

سترگي خوبه سترگو کي دسترگوشي
يو چغه اوچته ددي غبرگوشي
دوسترگي ددوه سترگودواسترگي
نشم پري ليدلي دبل چاسترگي

برخه د سيمسارده کامه والچي دي
ژوندې په آخردي پر زوالچي دي
وخت د خنک کي رابکاره کړه سيمسارگي
نشم پري ليدلي دبل چاسترگي

سوال و جواب

۱: واوره جلی واوره زه دي حسن د پوانه کړمه
سوزي مې په اور کې جلی زه دي پروانه کړمه

ج: څه هلکه لار شته ته زما د مینې سیال نه یې
زه پچې تاته گورم ته لایق مې د جنات نه یې
بې موجب دي زه هسې په لاره کې ستانه کړمه
سوزي مې په اور کې جلی زه دي پروانه کړمه

س: زه خویو زلمې یم ولې ما ځني نفرت کوي
څومره دي تو هین کړمه ولې عداوت کوي
ستا ښکلی ژوند وک به د سرو زرو خزانه کړمه
سوزي مې په اور کې جلی زه دي پروانه کړمه

خ: نه پښتنه پېغله تور او بيل او سره لېان لرم
مینه د وطن د انادى زړه کېارمان لرم
پټه پټه ژاړم د ژباڼه کړمه
سوزې مې په اور کې هسې رنگې دې پروانه کړمه

س: اى زما محبوبې نه قسم په کړدگار کوم
تجدستي روان يمه جهاد ته داقرار کوم
ازاد به خپل وطن کړم يا به سردانه وانه کړمه
سوزې مې او رکې جلی نه دى پروانه کړمه

خ: ته چې خې جهاد ته نه دستا هغه ليلایمه
نظې چې کوي دامینه نه په تاشيدلایمه
وطن که دې ازاد کړو نه بيان لى شان کړمه
سوزى مې په اور کې هسې رنگې دې پروانه کړمه

س: لارمه محبوبی ستادُعاتِه انتظار کوم
ستامینه په زړه کسې په د بنمن به کونار کوم
هیره به حیات کي کله ستاهغه تانه کومه
سوزمه په اور کي جلی زه دې پروانه کومه

ح: که رادې وړه کلان د ازادی زما د پاره
بیابه دې مېلمه کومه زما د مینې پاره
در به د سوکو شونډه و سروته شکرانه کومه
سوزمه په اور کي جلی زه دې پروانه کومه

س: بیا که دې رایا د شي کامه وال سَمَسْتار
هغه یو غریب سترگ ستوای وال سَمَسْتار
بتوله شاعري قلم کا غذبه نذرانه کومه
سوزمه په اور کي جلی زه دې پروانه کومه

بُلْبُلُ

په ناروچي د بلبل نشي بيدارته
خه برلاس به شي پخپل عهد اقرارته
د پر پېچو مي دې په مخکې کوزا وپاس شته
د شيطان دوسو سونه شوي پېزار ته
چې جواب ديوکو پتوال کولي نه شي۔
بيا به خه کړې په حضور د پاک غفارته
دلته تالره اختيار دي که بڼه بد کړې
هلته هېڅ نه شي کولي خپل اختيار ته

هلته بنده شي په دروغو باندي ژبه
حقيقت خپله ښکاره به کړې په جارت

يو نېزه کښې وي د لمر وړانگې رابڼکه
د کوم بد و به خبريک وکړې انکارت

د عمل پرچه په لاس کې درله راشي
که ولي وي که بد او که فن کار ته
زه سيمسنگار خو کنا کاريم لويه خدايه
عفو وکړې په خاطر د پاک رويدارته

تاریخ

نوم هي په تاريخ کي د اَفغان او مسلمان د
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ د ان مومن اي مکان دی

شپږ زون تاريخ هي په نړۍ کي لوی مقام لري
خلور کچه دنيا ورته په مينه احترام لري
هي خُلبد و تنگی لکه لمريچي په اسمان دی
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ د ان مومن اي مکان دی

زه تر بيه شوی په زانگو کي د غېرت يمه
زهغه اَفغان يم چي لايق د دې هر هفت يمه
ميدان د سر بازی کي مومن ورکړي اَتخاري
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ د ان مومن اي مکان دی

ماتہ مورقبھی د "پانپت" او دغز اکری
د اللو- للوپہ حای پی ماتہ بنی صفاکری
تورہ کہ ہتوپک دی شک ناموس د مسلمان
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ دَان مَوْنَزَا اِيْمَان دِي

پاکہ عقیدہ دہ سیمتار او کامہ والہ سرہ
دا خونہ ار زودہ دغیب سنگم سرک والہ سرہ
شپہ او وچ مہ سوال د ازادی لہ پاک سنجادی
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ دَان مَوْنَزَا اِيْمَان دِي

انتظار

ستری انتظار شو په کتوکتو
زړه زما پیرهار شو په کتوکتو

راغله بېرته لاره په دی لار کې
گل وه ماته خار شوه په کتوکتو
زړه زما پیرهار شو په کتوکتو

مسته وه دلداره دلربا زما
ورک د زړه قرار شو په کتوکتو
زړه زما پیرهار شو په کتوکتو

پاڻي هي په زده کي ارمانو ته دي
ارمان حاله وړخسار شو په کتو کتو
زده زما پرهار شو په کتو کتو

وار به دي خدای تېر که د حین او بڼه
کم نظر سیمساز شو په کتو کتو
زده زما پرهار شو په کتو کتو

وطن از وطن ما وایم

وطن وطن به وایم

زه چي پيدا شوي ايم په كوم ټولو کښ کې
وطن - وطن به وایم سلکو د ځنګدن کې

وطن خو زما کور دی هم مې کور هم یې ایسا گڼم
ځان دخپل وطن بولم وطن هم دخپل ځان گڼم
خا پورې مې دي کړي دخپل نیکه مسکن کې
وطن - وطن به وایم سلکو د ځنګدن کې

وطن ازاد ومه شکر زه هسې ځوانان لرم
غنم چې فولاد لري هغه آفتابگان لرم
راولی سپرلی به زموږ نه په چمن کې
وطن وطن به وایم سلکو د ځنګدن کې

سل کاله ژ وندون نه ثانيه دان دی بڼه ده
سل حله بهتره ځنګدن کښې ترې سلګۍ بڼه ده
وګوره شاعره کم وزيات مې په سخن کې
وطن وطن به وایم سلګۍ د ځنګدن کې

خدا يه ملګری مسلمانو مجاهدو شي
سړې په تلی کې ته شاهد د شواهدو شي
وګورئ ستمسار د انا دی هغه ات کې
وطن وطن به وایم سلګو د ځنګدن کې

زړه

زړه مې سينه کې په لمر زن بڼکاري
گلشن د گلو کې زانغان بڼکاري
بلبلان زيب کا په گلشن د گلو
پي د نلبلو گلشن وړان بڼکاري
گلشن د گلو کې زانغان بڼکاري
چې عاشقان شي محشوقونه جدا
ژوندون د دواړو په خفکان بڼکاري
گلشن د گلو کې زانغان بڼکاري

وچټال ارزاننه دی دسریه بدل
دغه دستور راته ارزان بنکاري
کلتش د کلوکې زاغان بنکاري

که مری خو مرشه ازادی په نامه
مرک د جهاد په بر قدر دان بنکاري
کلتش د کلوکې زاغان بنکاري

مرک جنوبهتر د غلامی حېني دی
سټیټگار سپک پکی انسان بنکاري

شهیدان!

وینہ دی زہب کا لکہ لقل د بد جشان شہید!
دخیل وطن د ازادی اَفغانِسْتان شہید!

ستا شہادت دخیل ہبواد د ازادی پہ خاطر
د کوندو رندو و تیمانو خپلو اکی پہ خاطر
سہ پہ نصیب دی سبہ جنت حوری علمان شہید!
دخیل وطن د ازادی اَفغانِسْتان شہید!

که په ظاهره شوی شهید نوم ژوند پاتی شو
مخ دې تاریخ ته لکه گل یو سبک پاتی شو
د هرچا سر کې لکه تاج یې د افغان شهید
د خپل وطن د ازادۍ افغانیستانت شهید!

بدل به واخلي یو په لښ مجاهدان د اسلام
حانونه سوخی په جهان کې پټکان د اسلام
سرونه ټول به کړ و په دې لار کې قربان شهید
د خپل وطن د ازادۍ افغانیستانت شهید!

وای سیمسگار کامه واک چې دیره سپینه لرم
په خدای قسم دی زما جهاد ته مینه لرم
ورکړی خدای خو مړه عنایت دی پخپل شان شهید
د خپل وطن د ازادۍ افغانیستانت شهید!

شکرِ خدایہ

شکر۔ شکر چي پيدا دي مسلمان کي
پيا به دين د محمد اخري زمان کي

په مذهب دي د نعمان، کي افتخار دي
د پر منون يي چي لابق دي د احسان کي

چي هر دم هي کلمه به خوله جاري وي
فراموش به کله داپه دي جهان کي

هي رنگ احسان دي کي يي خوشاله
په دي عمر دي خالق زه شادان کي

چې نه سيکن، اونه هندو اونه بلخه يم
شکر خدایه مسلمان چې دی عیان کړم

چې پیدای مسلمان کړم رضامنډ يم
اُمّتي دې دهغه بنکلی جانان کړم

په قدم دخپل پېشوا همې رهبري کړي
په دې لاره دې خوشاله هم خدان کړم

روکړي سيمتار ارزو ددو اړو کونو
چې حاصله کاميابي په امتحان کړم

ببرغ

سینه محبت مینه پیدا می دوطن سره که
حسد کینه می د مذهب هغه د بنمن سره که

سر خوپی چار دخیل قام خنی شه

شاعری جور می کلام خنی شه

د هر د بنمن ککری خاوری د دهن سره که
حسد کینه می د مذهب هغه د بنمن سره که

پتول اقباله ککری لکه و د پشکا

سینه غور پدلی د مکلونو پشکا

سینه مجهنجا په جهان کپی د هر فن سره که
حسد کینه می د مذهب هغه د بنمن سره که

يو انفاق کي دجهت اسلاما غواړم
پيرغ او چنه پيرغ کي دانگان غواړم

عمل ملگري مې خاونده د دهن سره که
حسد کينه مې د مذهب هغه د بنمن سره که

يمه سيمار بيا کامه وال په رښتيا
قبول مې ربه کړې د سوال په رښتيا

د ازادۍ نفس ملگري خنکدن سره که
حسد کينه مې د مذهب هغه د بنمن سره که

سپرلی

دامنم چي دي رحسن باغ سسودي
هر شاعر دي په ستا بلو کي مجبوري

بڼه سپرلي دي ستا رحسن باغ وېن کي
يولحظه دي جدياي ماته تنوردي

چي ستا سترگي هي په سترگو کي رانشي
هغه ورځ هي ژوند پشاني د منصوردي

ستادیدن ز ماد ژوند یو وسیله ده
خکه زړه مې ستا لیدو باندې مسره دی

د دنیا فانی حیات به واره تېر شی
محبت په صداقت باندې ضرور دی

وکړئ مینه محبت د خدای رضاده
چې راضی پرې پاک غني قدیر شکور دی

پاکه مینه کې پخپله مددگیر شی
چې قادر او توانا او هم غفور دی

ای سیمسگه چې د بل صداقت غواړي
هغه شعر خوتاله هم خپله پېغور دی

دارمانونو دنيا

زما دميني قدر دانه په خندا راغله
دارمانونو د نيا هغه ليلا راغله

دا تصور دی او که خوب او که د خيال د نيا ده
په نزاکت د کلو لخته چې په ماراغله
دارمانونو د نيا هغه ليلا راغله

چې انتظار به مې کولو په کلو-کلو نو
شپې شولې تېرې د غمونو چې سبا راغله
دارمانونو د نيا هغه ليلا راغله

که شوکیرونه وه د بزواره شو تپه تپه
 د خوشالی ورځې دي چې په وفار اغه
 دارمانونو د نیا هغه لیکلا راغله

زلفې بالینت جوړې کړه سیمساره سر پرې کېده
 ستاد عمر ونوارمان چې دی په خوار اغه
 دارمانونو د نیا هغه لیکلا راغله

د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو
 د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو
 د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو

د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو
 د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو
 د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو

بِاسْمِکَ

هغه روح ته مې هزار باري سلام دی
چې قربان دخپل وطن په تنگ اونام دی

چې پتري پي خپل سپر کې وی دښمن ته
هغه ويښې هر زړې ته احترام دی

چې مطلب پي د مذهب وطن دفاع وي
هغه گل دنوبهار ته مې سلام دی

چې خپل ځان دخپل وطن نه صدقه کړی
دغه قام خو په زړی کېښې بس یو قام دی

چې په يا د نراني د بنمن ته پخپل وکت کې
هغه دم لوبېدلی بويه ماتې کام دی

ننگ و نام، غیرت - همت د افغان برخه
بعضې خلکو لکولی پرې ليام دی

وطن کې د ظالمانو په حلقه کې
مرحمت په مجاهدو ستا انعام دی

لش د ستلو مقابل کې چې جنگ پرې
شفقت دی په اسلام باندی مدام دی

نوم اثارې په نړۍ کې هسې وړک کېږي
کونست په دې جهتان خومره بد نام دی

خدا يې فتحه مسلمان افغان ته ورکړې
مقابل کسی د جهتان ننگ حرام دی

مخ دفتحي مجا همدوته بنکاره کړې
لاس نیولی مې خالقه صبح و شام دی

زهر ستایي د عسلو په پیالو کې
چی بنیاد یې په درواغو کې تمام دی

یوه نینه د اسلام هم پکې نه شته
سراسر کار یې سراب وړک یې انجام دی

ته مجا وون شې لویه خدایه په جهاد کې
نوکل د اکتانانو ستا په نام دی

په خاطر دې د همه وار و دوستانو
چی سرحد یې محمد علیه السلام دی

ازادی او کامیابی کېده زموږ برخه
په سرتوړې مې را وړی د اېښتو م دی
زه سیمسار یم کامه وال شعرونه وایم
پیر زما حضرت غوث هغه کلکام دی

خه پروا که !

که له سترگو می خوناب حی خه پروا که
که دختکه می جناب حی خه پروا که

ماته خپلو سترگو غم کرلی نرمه کپی
که د سترگو می سیلاب حی خه پروا که

هغه مخ چې د کلاب حی بنایسته دی
که می او بڼکې پچووتاب حی خه پروا که

خنگ ژوند کي سوکالی او ارام غواري
که داو بنکي مي سيلاب جي ڇهه پروا که

د حسينو جبينو کار جو وستم دی
معشوقی که په عتاب جي ڇهه پروا که

که خدا که خوشالي حسن او نازدی
که په برخه جناب جي ڇهه پروا که

ای سيمپيگاره ! سرديار دسره څار که
هر نفس لکه حباب جي ڇهه پروا که

دوطن مینه

زه د عشق قانون کې دمجنون په شان وتلی يم
سربه صحرانگر حرم د وطن مینې سپرلی يم

زه د خوب خندا اود هوس خه پراوا گیر نه يم
زه د چا دن لږو په دامونو کې اسیر نه يم
مینی د وطن کې یو مقام ته رسېدلی يم
سربه صحرانگر حرم د وطن مینې سپرلی يم

مانه ضرورت د دارو کانو د درمل نشته
داراته ثابتته ده چچی بی نپهی اجل نشته
غم هی د وطن دی په دی په دی غم کپه پدی یم
سریه صحر اکر حرم د وطن مینې سپزلی یم

مانه ناصحان هسی بپکاره انسانان بنکاری
هر طرف ته سترگو کچی وطن راته جانان بنکاری
زه د ظالمانو سر و روسانو کپه پدی یم
سریه صحر اکر حرم د وطن مینې سپزلی یم

یابه زه سیمسگار په دی نظر باندي کامیاب شم
یابه لکه کب په کراهی کچی جوړ کباب شم
مینه کچی د مینې په مفهوم زه پوهېدی یم
سریه صحر اکر حرم د وطن مینې سپزلی یم

نادانہ زہرہ

زہرہ پہ سینہ کی پہ ہر دم راستہ شہ پری
دسترگو او سبکی می بہ پری

کہ می حالات د خنکدن وی

ستا پہ لید بہ خدا پر جو پشہ

یا می دنیا خنی رفتن وی

ستا پہ لیدو بہ خدا پر جو پشہ

نادانہ زہرہ کہ صبروم کلہ صبر پری
دسترگو او سبکی می بہ پری

کتر دې ماته يو دوا ده
 ما په فالې ليدلې فال دې
 زما په دې باندي رضاده
 ما په فالې ليدلې فال دې

د زړه په درد هې يوانته خپله پوهېږي
 دستر چغوا وبنکې مې بهېږي

زما حيات ستا په حيات کې
 طبيب د عشق ماته ويلي
 د ژوند سمون به زما مات کې
 طبيب د عشق ماته ويلي
 شعر د سيمسار لکه فانوس غونډې پلېږي
 دستر چغوا وبنکې مې بهېږي

اقرار

چي زړه مي تله د زکړو اختيارستان ي
خوشگالي ستانصيب شه غم دې زمان ي

حُسن د وينا کي شته دې خو هسي چُسن نه دې
لکه د لمر او د سپوږمۍ هسي زېبستان ي
خوشگالي ستانصيب شه غم دې زمان ي

سترگي نرگس کُلونه په قلم جوړي چي دې
کنډه هغو سترگو ته طاقت د چي دې
خوشگالي ستانصيب شه غم دې زمان ي

زه نزه خوان در حسن که به نظموسریمه
بنبری کنول ری که ماته زمستانی وادی
خوشحالی استانفیب شه غم ری زمادی

چی ری سینه کارنه زری که به درو چشمانو ری
خون بی ری غاری اقرار زمادی
خوشحالی استانفیب شه غم ری زمادی

تیارسی

د زيرگي سر له تيارسي و لاپره يمه
جهاني له غي هغه محان له غي دازاري

ز مال ليه خه جهاني كره
وطن زمونږ خپله ازاد كره
په خليل الله ي ايمان كره
وايو د بندي د خدای بول كره

ته په مورچال كې زه ولاړه په زاري
جهان له غي هغه محان له غي دازاري

مورچه د شمن باندې كړه بوره
ورته ښكاره كړه خپله توره
مينه دې ماته نه منظور
د بنمن ويستو نه كه مجبور

ته مجاهد شوی زما خوک ری د سیالی
جهتار له خي هغه محاز له خي د ازاري

نه به راستایم انتظار
تپوس به و کرم رستگار
په بل چانه کرم اعتبار
خون به کرم ستار غاري هار

د کامیالی او ازاري راشه په تاري
جهتار له خي، هغه محاز له خي د ازاري
د زړې ستره تيار سخي ولاړه
جهتار له خي هغه محاز له خي د ازاري

تیر به شتی

که حقه تیر شو او تیر پیری تیر به شتی
د دُنیا که حاله به لپیری تیر به شتی

د سنجی او تنک دستی و ختونه کمی
زیر نیو و ته قانع کپیری تیر به شتی

در چا زده لکه فولاد در چا گلاب شتی
انسان طرف تا و پیری تیر به شتی

زې سپر کړه حوادثو ته چې تېر شي
وخت روان نه ايسار پېرې تېر به شي

منکې په يو الله شته په خورې کې
جهان واپ پرې څرخېزې تېر به شي

وخت تابع کړو دخپل ځان مذبذب مشه
پس دهر شپې سبا کېزې تېر به شي

مشکلاتو ته صرف يو عزم پکار دی
هر مشکل دې اسانېزې تېر به شي

مدوجز رسدو رخ په لوی کړداب کې
سپينار بيا هم خوشالېزې تېر به شي

دائره قلم زمانه

مینه زمانه په کي مینه مینه د وطن دی شي
دائره قلم زمانه عادت په دی سخن دی شي

مینه د سرو نرو مال دولت راځني هر کس په
خوله کي مي سبق سبق نوم دخپل گلشن دي شي
دائره قلم زمانه عادت په دي سخن دي شي

خلک که څه غواړي هرڅه غواړي دي دي
زه خوبل څه نه غواړم ازاد زمانه چمن دي شي
دائره قلم زمانه عادت په دي سخن دي شي

مادر ته لاسونه خیل نیولی په دوعاچی دی
ستا دنوراینی مخلوق په خوله دغه امن دی هی
داژ به قلم نما عادت په دی سخن دی شی

بله ارن و نشته د سیمینار او کامه وال په زړه
تېر به خزان کړې چې بهار هغه مسکن می شی
داژ به قلم نما عادت په دی سخن دی شی

ڪورائي ڪي ڪي ٿاڻي!

زه ڊي پڙنم ڊبل په خوم ڪي رنگه
په ظاهره ڪه هرڇه باطن پلنگه

وهه ، وڙنه ، لوٽ-تالان جو رکه ٿياريه ده
يوه وڙج به شي را خلاص دلوي گهرنگه

ڪه مخ به گوٽي مرو پي وخت به تپوي
بيا پخيله وايه وايه چي وه خنگه؟

لڪه اوس چي دي په نور و تنگه ڪري
دا دنيابه هم په تاشي يو وڙج تنگه

که خوک بل د ولسی مری نوخه پرواکه
خبر دی تاته که نن جمع لویه پنکه

ستا سونوک قدری سور شه چې وبال دی
که نور خوک هزاران تېرشوله خدنگه

وخت تېرې اعتبار چالره نشته
تاریخ گوره دچنگېز نه تر فرنگه

د آقجان اولس به یو ورځ یواوا ز شمی
ته به پاتې شي خوله وازاسمان ته چیکه

د ابهر د پرگنو او اولسکو نو
شه ترفان داردې له یوه درنگه

د سیمینار مینه مجاز نه حقیقت
بیانوراشه سوزیدن زده کړه پتکه

يَا اَللّٰهُ

توفيق رکړې په مخد مت د بند گانو
پخپل دين کښې محبت د پښگانو

هغه مينې ته هې زړه کې مقام ورکړې
لکه ويې چې د بورا او د گلاکو

د مجاز او مادي مينې هې سوزان کړه
ما شمار کړې په خپل ښکو بند گانو

دغه زړه هې د د نيا له عشقه مور کړې
چې لارنه شم په قطار کې د سگانو

که خه کرم اوخه وایم بقول به ستاوی
د مالک په مخکې خه حال د بندیانو

هسې بخت مې په سر کېناوه بختانه؛
چې قانع وي قناعت کې د شاهانو

دریا او تظاهر شهرت نه غواړم
په دې خوی خصلت کې خوبن دملنگانو

د وکیل سیمینار زړې ته قرار وکړې
د نیم جنسوسه پطمانانو ظالمانو

دزیره جونہ

چیچک مجلس یاران می واپہ تارپہ تار شول
دزیره رازونہ انتظار شول
راز بہ دزیره چاہتہ عیان کہم
دمینی حال چاہتہ بیان کہم
خہ محفلونہ دیارانو خواروزار شول
دزیره رازونہ انتظار شول

ستابہ دظلم دوران تہر شہی
مابہ کلہ دغہ ہر شہی
جوہر و ستم دی یوپہ بل پسہ قطار شول
دزیره رازونہ انتظار شول

داد سَمَسْتار لیکل ویل دی
دچاپه غون کي اورول دی
دزپه برجونه زلزله کي رایشار شول
دزپه رازونه انتظار شول

نشان دازادی

خوبن مې نړۍ کبني نوم نښان د ازا دی
سرو مال مې دواړه شه قربان د ازا دی

نه غلامی پېژنم نه ومه غلام کله
نه مې اورېدلی دی دارنگې کلام کله
ژوند دی په دنیای کې قدر دان د ازا دی
سرو مال مې دواړه شه قربان د ازا دی

زه یسه افغان چې مسلمان یمه
لمر غوندې بکاره پټول جهان یمه
تاریخ مې شهادت په امتحان د ازا دی
سرو مال مې دواړه شه قربان د ازا دی

ورک دئی اسارت شی استعمار سره
ژوند دانسانو شی د بار سره
جنګپری په سنگرمجا هداک دازادی
سرومال مې دواړه شه قربان دازادی

یا قلم په لاس کې یاتوره په سنگرم
دواړه یو جهنگل دی وایم په هنر
سپینگار نام نویسه که شاعران دازادک
سرومال مې دواړه شه قربان دازادی

داخه دي

چی لاسونه دي زما په وینو سر دي
بی وقوفه راته بیا وایي داخه دي؟

ته چی مانه محبت غواړي په زوره
داویل دي پرته واخه ځه ګان ه دي

زه آفتګان یم محبت دهغه چاکرم
چی جذبات یې د وطن سره ځوان دي

په ظا هر کي ستیند بنورا کړي او غر غوښه
دایه زه زوکي لریکي داخوا په دي-

د فريب په غوږو غوړو نه غولېږم
حقيقت کې داد هرڅه نه تراخه دي

خط و سیر دې را معلوم چې کوم خواږم
چې څه غواړې سبه پوهېږم چې داڅه دي؟

هېڅ منزله ته نه رسېږي چې کور باروي
داوایل د پخوانو شمېره پاڅه دي

چې د عوه د شاعري کولی نه شم
څه غږونه د سیمسار په زبه پراته دي؟

کُلُّ کَلَابِ تَه

کُلُّ کَلَابِ تَه پَه رَسَنتیا چِ تَه حَسین یِ
پَه کَلانَو کَنبِ پَا چَا تَه پَه یَقین یِ

مَکَر تَا مَقایسَه دَخیل دَلبَر کَر م
ماتَه سَنکاری پَه دَویم نَمبر تَعین یِ

بیار پَتی دَزخمی زَه دَه خَفَه مَه شِ
تَه یَوازِ دَ عاشق دَز پَه تَسکین یِ

زَه خِیل یار تَه یم مایل و تاتَه نَه یم
ولِی ماسرَه پَه دِی سَخَن بَد بَین یِ

دامنم چچرنگ او بوی دی دوازه بنه دی
مکدرته زما په یار باندې مین یی

که دی مدحه په قلم جهان ته پش کرم
زما یاره په زهنگی باندې سنگین یی

ای سیمساره! که هزارهفت یی وکړی
ته بیا هم دخپل اشنا مخکې توهین یی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

موسز په هیواد کښې نا اسانه سر وروسانه منو
حلقه په غوږ وکوښته غلامان نه منو

دغه وطن دشنوز مرو د افغانانو وطن
دا په اسیا کښې د سوچه مسلمانانو وطن
غیر له قرانه بل قانون په دی جهان نه منو
حلقه په غوږ وکوښته غلامان نه منو

زه خوافخان یم مسلمان بل شی کیدلی نشم
په هتیمو سترگو نړیو الوته کتلی نشم
سر سپلنی شه دا غیار وڅه فرمان نه منو
حلقه په غوږ وکوښته غلامان نه منو

هنگاه دینو کهره سرو نه نذرانه د وطن
بیا په هر لوری لوستل کېږي ترانه د وطن
پېغلي به وایي په سرو کې چې بل ځوان نه منو
حلقه په غوږ وگورنسته غلامان نه منو

سیمگان و لیکه مسری په وینوسرې و لیکه؛
د اتفاق او اتحاد سنا یسته نارې و لیکه؛
د ځان ځانی سیلابه موبزه دې په ځان نه منو
حلقه په غوږ وگورنسته غلامان نه منو

بِلِ كَرَمِ نَهْ دِي

دگناپیتی می پیروت په سرد غردی
ما جوړ کړی په هیلو ترینه و نه دی

ملا متیم مخ می تور او خجالت یم
نبه معلوم ناته ستا امر معتبر دی

ما د نفس شیطان منلي بل کرم نه دی
سبه پوهېم حکمه ل ندې اسمان سردی

بې وقوف چې خوګ جسټ په زړه بدل کړي
دا متل دین او دنیا ته یو منظر دی

خه توسنه خان سره واخله لوی مشکل شته
ن موئن محکې منزلونه لوی سفر دی

بې عمله به دې هېڅ بل پکار نشي
که زما پدې لیکلودې باور دی

چې دې یو دیوال وي مخ او بل دې شاته
نیک عمل در ته بیا هلته جوړاخر دی

زه سیمینگار که اشاره کړم تا او بل ته
خانته وایم په احوال مې خدای خبری

د زړه کورونکې

د زړه کورونکې مې خله؛
د سترگو توره خورونکې مې خله؛

د جبین خاله دې گانه کړې یمه
په تار د زلفونو نگوې مې خله؛

په خالي ماتو مسکانونو دې شه
گرانه په هجر سوځوې مې خله؛
د سترگو توره خورونکې مې خله؛

رحیامهر می په خوله وهلی
ر ژوند جونگره پ نکوی می خله؟
ر سترگوتوره خوروی می خله؟

ر سیمسار سرو مال قربان درنه شه
بلا دی وا خلم کروی ویا می خله؟
ر سترگوتوره خوروی می خله؟

قلم قلم

بې وفا مې زړه په تیغ قلم قلم که
چې دسترگونه عدت یې زما نم که

هر قدم چې په ناز بډي زړه مې رپېږي
د ارفتاریې دکوم حای حنی رقم که

ځاډا او نازخو منشته سنا پېروکې
سین سهار نې ربه مونږ باندې تورتم که

که دقد قامت هفت شاعری کرم
بیا به وایي مخلوق چې دایې کم که

هسی حسن خدای و رکری می دلبرته
 شاعران بی هفتونه دم په دم که
 که کرم وقفه شاعری دیار صفت ته
 بیابه واره فشارونه سبه محکم که
 چې په وخت کبئی د سفر می حاضر نه شی
 د ازخیی زهگی به غوک زمانه لم که
 دوکیل سیمسار د زه ارامه راشه
 ستارانک ته دې خدای ټول کارونه سم که

د احماد د زوی د ب شوق که دا خبر هر بیوسک
 د هیرانی توری طیاره ده که دا خبر بیوسک

د هیرانی توری

زمانه

حیا لاره زمانې نه بې حیا شوه
پلار د خوی او مور د لور نه په ژړا شو

وړ وړ و وړ و وړ وینو ته ناست په انتظار ده
هغه دغه یې په مینځ کې تمنا شوه

بې مطلبه یار پیدا به کله نه کېږي
که دې خوسنه فیصله دغه زما شوه

جینک او تیت به درته کېږي که پوهېږي
تر هغې چې بې حاصله مدعا شوه

پوی هغه دی چې حان ناپوه کسړی
که خوکه خاندی د هغه برخه ژړا شوه

قدر نلښته د سرو، پېسې خوږې دي
نازل شوې چې په موبز دغه بلا شوه

چې نه مینه محبت پاتې شو چا کې
کنار مې خکه خوښه داشنا شوه

د سیمسار قلم په لاس او ښکې گریو کې
چې د خای نه شوې خای رضادستا شوه

حَارِبِدَلْ

سِنَه دِي

مینه محبت کنبی د اشنا نه حَارِبِدَلْ سِنَه دِي
دارته د منصور په نزاکت باندي ختل سِنَه دِي

پاکه عقیده او یواخلاص د حان ملگری که
نیت د ابراهیم حلالیدل د اسماعیل سِنَه دِي
دارته د منصور په نزاکت باندي ختل سِنَه دِي

سر و نهي د واره په خپل خان باندې تطبیق کښه
پاک واره اسمونه یادول د پاک جلیل سبه دي
ارته د منصور په نزاکت باندې ختل سبه دي

نه عیش عشرت

تا په دغه کار د هر کار نه کړ بدل سبه دي
ارته د منصور په نزاکت باندې ختل سبه دي

خه ای سیمگاره! خه تو سبه کړه د بازار خنې
نه کړېدل و نه درته دلته ژپېدل سبه دي
ارته د منصور په نزاکت باندې ختل سبه دي

غونچہ د گلوں

خاندانِ بچے جو رکھی ہے یہ ایسی کنی پہ چکرِ راغله
غونچہ د گلوں پہ نظرِ راغله

سترگے چچے تو ری پہ کج کہ
رفتارِ دندے کج پہ مزے کہ
عاشقِ سنی پہ تودا وے بل کہ

دبنا پیر ہے پہ شکلِ تیز پہ ہنرے راغله
غونچہ د گلوں پہ نظرِ راغله

مازادہ الری بیان
وہرتہ ولایہ پہ انتظار
پہ کوم طرفے لری اختیار

په د ب د ب په ننگت په کړ و تر راغله
غونچه و گلو په نظر راغله

هاره یی په غاړه د سر و نه رو
ساترگی په شان و جا و گړی
حال می د مړ و خنجه پترو
پنځه بجی وی چچی په خت و ما زیگر راغله
غونچه و گلو په نظر راغله

للیکستان و لاری په استرام دی
محبوبی تاته می سلام دی
منظور نه ما که یو کام دی
د سپین خولی خبره خولی نه می بهر راغله
غونچه و گلو په نظر راغله

خيال

چي قلم واخلمه حيران غوندي شتم
مينه ديار کي سرگردان غوندي شتم

ديار يه ياد کي خا موشي کرم اختيار
لاهود هجر يه طوفان غوندي شتم
مينه ديار کي سرگردان غوندي شتم

سوچ او سودا کرمه جنون ته قريب
د عشق د نيا کي خه پر پشان غوندي شتم
مينه ديار کي سرگردان غوندي شتم

محبت و کرلی نادو دی په ما
هر لحظه کبې په خفگان غونډې شم
مینه دیار کبې سرگردان غونډې شم

سینه کار دی خار دوه چشمانو ته شه
لکه د سپند درنه بیریا غونډې شم
مینه دیار کبې سرگردان غونډې شم

دست‌گو جنگ

یارقه کاته هی په لپزه غونډی کړی
دست‌گو جنگ څه په مزه غونډی کړی

ماته په مینه چی یو ځل وگوري
زاره راز و نه څه تاز غونډی کړی
دست‌گو جنگ څه به مزه غونډی کړی

په یو جلوه کښی یې بی ځانه شه
دا بی هوشی جوړه غمزه غونډی کړی
دست‌گو جنگ څه په مزه غونډی کړی

ما خوبه مینه کبی صادق و گینه
د زنی خال دې څه قبضه غوندي کړي
د سترگو جنگ څه په مزه غوندي کړي

رنګ د سیمسګار لکه د زعفران غوندي شو
په یو وصال به یې تاز، غوندي کړي
د سترگو جنگ څه په مزه غوندي کړي

افغانستان وگڻه!

زما ځيکر زما بڼور زما ايکڻ وڻه!
د سترگو تورن زريگي سر افغانستان وڻه!

ستان دي لور و لور و غرونه قربان
ستان گل رنگه سرونه قربان

ماتہ بي حده لي ته کړان که د ځان وڻه!
د سترگو تورن زريگي سر افغانستان وڻه!

دان ادي قدر فقط ستا افغانان پيښني
نوم او نښان د پاپه نړۍ كڼې ټول جهان پيښني
لكه گلشن د سرو گلونو گلستان وځنه!
د سترگو تورد زه گي سر افغانستان وځنه!

د غدارانو وار تېرېزي ازادي به راشي
كاسه ظلم پخپه كېږي خپلواكي به راشي
قربان مې شعر، قلم - كاغذ شه قدرت ان وځنه!
د سترگو تورد زه گي سر افغانستان وځنه!

دابه سيمتگار او كامه وال وايي تل
په زړه خفه او كه خوشال وايي تل
چې ستاسې خاوري مې رانجه كړي دچشان لږه!
د سترگو تورد زه گي سر افغانستان وځنه!

مَنَاجَات

لویه خدا یه په احسان انسانیت را
چی قابل دې درضاوی هغه نیت را
مادلارې د ابلیس نه په امان کړې
مناسب ستا عبادت لره فرصت را
شل د پاسه په خلورو ساعتمو کې
هر لحظه کې مېه طاقت د عبادت را
سېه په بنو اوبد په بدو مې ته پوی کړه
په دې د هر د فانی کنې د طاقت را

د حصر بدې بيلانه امان فوايم
بس به قوت لایهوت قناعت را

په ټول يو خدوار سره زرمې پکار ندي
په خپل فضل او کرم دې شرافت را

په نيمگړي سوال مې خوله هيڅه وانگړي
ای مالکه دکو نينو سعادت را

چی چار طرف دېوال وي نورڅه نه وي
ما سيمسار ته پکې هلته سهولت را

راشه!

ز ماد ميني قدر داني راشه!
غوڼچي د گلو مهر باني راشه!

ستا په يا دون کې لپوتي غوندي شوم
د خانه زياتې په ماگراني راشه!
غوڼچي د گلو مهر باني راشه!

د خيال په تال کې تصور غبروم
ناز وادا کې قهر مانې راشه!
غوڼچي د گلو مهر باني راشه!

شپې د غمونو دې سبانه راجي
د تورو و شپو ماه تابانې راشه!
غونچې د گلو قدر دانې راشه!

داغلی زړه که د سیمینار وگورې
لږې په خوا گلي خندانې راشه!
غونچې د گلو قدر دانې راشه!

زنگم

يوغم نه دی چي ټي زغم کرم په سينه کې
رنګ مې تور شو ورته گورم په ايینه کې

مساقريم مهاجر پردی وطن دی
خوک د چا به شي ملگری په تنګسه کې

چي به مونږه پرې گورگورې سنډه و لې
هغه خوی شو په گړی سانیه کې

چي تحلیل او استدال ته لې حیران وم
موتی گورم دخوار په نمونه کې

ما به هلتہ کپی عدن بلولہ و رایہ
اعتراف پہ خیل افراط کسم دقیقہ کپی

خیل لیکلی او ویلی بیہ تہ اخلم
کہ د دار رسی تہ حُم دغہ لحظہ کپی

ما وی داصی دبابا پبنتون اولاد دی
سمندر گورم یوہ دانہ چمنہ کپی

کہ خہ اورم یایی گورمہ سیمتاریم
دنری پہ بازار گریو صحنہ کپی

طیبہ!

ہرہ گہری دثر و تندون ماتہ یو خطر غونڈی دی
نماپہ زبہ دغمانانو خجہ اشتر غونڈی دی

طیبہ! ماتہ د علاج پہ امید لاپچی نہ شہی
زما مرض د محبت ہسی ابر غونڈی دی

مرض د مینی تہ لقمان د زمانی شہی حیران
تشر یو کتل د روہ چشمانو دکوشر غونڈی دی

چہی پہ محفل کبھی ورتہ نہ گورم دسر پہ سترگو
چوکات د عشق کبھی دغہ کار دیوہز غونڈی دی

سترگي په سترگو کي شي وډکې محبت زېږوي
عجيبه باب دي چې رنگينه سراسر غوندي دي
زما پر زړه دغمانانو څه اثر غوندي دي

که زه سيمتار يم انتظار مي ستاد د دوسترگو کي
راوړه ديدن په چمکندي چا حال بتر غوندي دي
زما پر زړه دغمانانو څه اثر غوندي دي
هر گري دژوندون ماته يو خطر غوندي دي

برخه

لاس چي اوزن د کرمه گل ته خار نښا شي
گل شي پاتې خاص اغزی برخه زما شي

چي مې طبع د وفا دخپل منم کرم
دا چلې راته همه واره جفا شي

که د ترکو طاشفي نه و فاغواړې
سره خاورې به دې هسې تمنا شي

امید ونه دې خيالونو کې هيجان کړي
بي مقصده به دې خوگ وايه اشنا شي

هم شاهان او سرکشان لاره ارمان کي
فکره کړه که پوره دي مدعا شي

چي فاني دغه جهان دي بڼه پوهېږم
بيا به څه اميد ددي نه دو فاشي

چي مرگ مونږ له دي پيدا او مونږ مرگ له
څه نادان يم چي په دي خوله مي خداه شي

زه سيمتار دي صرف رضا غواهم رحمت ته
که قبوله مي په درکي ستا د عا شي

چونگره

عمارت می دژ و ندون په لهر ناپد و بنکاری
داجونگره می دخیال په ړنگېد و بنکاری

عمر تېر شو مگر پوی نه په حساب نه شوم
دقانی دنیاد کاره اجتناب نه شوم
خزان راغی دابهار په تېرېد و بنکاری
داجونگره می دخیال په ړنگېد و بنکاری

نه تائب شومه دبدو توبه گار نه شوم
دژې دهر د لاجوځني ون گار نه شوم
حرکت می دې و سو په سکیند و بنکاری
داجونگره می دخیال په ړنگېد و بنکاری

خه به وایم سهوه شوی ملامت یمه زه
لویه خدایه! تاته دهر زیات خجالت یبهنه
عمرت پر شو د سیمسار ستایه ختو بنکاری
دا جونگره می دخیال په دنگېدو بنکاری

خَنگه به شي؟

سَيستار که ستاد باغ ماليار شي خَنگه به شي؟
لاس که مي ستاد غاړې هار شي، خَنگه به شي؟

چې خوله په خوله غاړه په غاړه شوز ما محبوبي
چې زحفي زړه مي په قرار شي خَنگه به شي؟
لاس که مي ستاد غاړې هار شي خَنگه به شي؟

دې پروو ورو دې لېوني کړ مه نور
صرف نظر که انتظار شي خَنگه به شي؟
لاس که مي ستاد غاړې هار شي خَنگه به شي؟

ناز و ادا او کړ شومونه دې حُار
باقي حیات که مې بهار شي څنگه به شي؟
لاس که مې ستا د غاړې هار شي، څنگه به شي؟

ژوندون زما کړو رقیبانو خراب
په یو وصال که دې گلزار شي څنگه به شي؟
لاس که مې ستا د غاړې هار شي څنگه به شي؟

سیمتاره یار ته سوال زاري که وړاندې
یار په رښتیا که زما یار شي څنگه به شي؟
لاس که مې ستا د غاړې هار شي څنگه به شي؟

خیري گريوان کي

يا خيرى گريوان وي ليو نيا نوسره وي
يا په يو خنگل کي ملنگانو سره وي

دې د غم د نيا کي څه قرار نشته
غم د پاسه غم بل انتظار مېشته
هېښې رنگ د نيا نه چې مرغانو سره وي
يا په يو خنگل کي ملنگانو سره وي
نه په ځوى او وروړ باندې باور لرم
نه خوسره سپين او يا زېور لرم
سره د دې ځمکې د ماهيانو سره وي
يا په يو خنگل کي ليو نيا نوسره وي

نه د چا په مدحه او په هجوه کې څه کارلم
نه، ليو توکل په خپل خالق غني غفالم
يا لوی شوی سوی ماشومانو سره وک
يا په يو ځنگل کې ملنگانو سره وک

داد سيمسار برخه مقرر د ازل نه شوه
مينه پتوله مينه ماته جمع دا وړيل نه شوه
شپه او رڼه يي يوځای پتنگانو سره وک
يا په يو ځنگل کې ملنگانو سره وک

دغم غشی

ز ماژ وندون دیار ژ وندپوری تری دی
دازرگی مې دگو گل خڼې وستی دی

خلکو ماته ملامته په هېڅ شان مه کوی
کم و زیات راته په مینه دجانا ن مه کوی
هول بدن مې د اشنا مینې سېزی دک
دازرگی مې دگو گل خڼې وستی دک

نصحت ماته په عشق کی یوبلا بنکار ی
خه به وایم چل حیات راته گیا بنکار ی
مادزپه په سردغم غشی خوړلی دی
دازرگی مې دگو گل خڼې وستی دی

که یوه لحظه په میسه کې دیارځنې جد شه
هغه دم به له دُنیا ځنې فنا شمه
دا گوهر مې په خپل او بنکو کې موندلی رڼا
دازېدگی مې دگوگل ځنې وستی دی

د سیمینلر کامه وال ژوند ته یو نظر وکړئ
غمازانو خدای دپاره لږ خطر وکړئ
په دی لار کې مې دځانه لاس وینځلی دی
دازېدگی مې دگوگل ځنې وستی دی

زهدگی

ژاهري زهدگی ژاهري په هېڅ شانې نه خبرېږي
اوبنکې که شي وينې په څه شانې نه سپرېږي

لیدلې وه دوه سترگو زړه خوشاله پری د وادشو
باران د اوبنکو جوړ شو و لې خپله نه رندېږي
اوبنکې که شي وينې په څه شانې نه سپرېږي

که زر تسله ورکړې خپل زهدگی ته عبث خیالې
دوه زړه و نه چې یوشمې په بل شي کله غولېږي
اوبنکې که شي وينې په څه شانې نه سپرېږي

کار د عقل نه دی عاقلان پکې راگېر شي
د مینې په جهات کې نور شيان کله خرڅېږي
او بڼکې که شي وینې په څه شایې نه سرېږي

کچکول مې دی په غاړه، سیمینار په گدا سریمه
سترگې مې په سترگو کې دسترگونه شرمېږي
او بڼکې که شي وینې په څه شایې نه سرېږي

آزادان کور

زما په زړه کې د پرخيالونه شته دی
ازاد وطن مې امیدونه شته دی

ماته چې راشي در وچ داخستویه خاطر
ژوند بل ژوند مې اړمانونه شته دی
ازاد وطن مې امیدونه شته دی

مال مې د سر به شه قربان سر مې حیا خې شه
د پښتویه عنعنه کې دادونه شته دی
ازاد وطن مې امیدونه شته دی

يا ازادي يا شهادت دى عقيدۀ د افغان
تاريخ شاهد په کتابونو سندونه شته دى
ازاد وطن مې اُميد و نه شته دى

پېڅلي ځوانان په يوستگر کې ځي جهاد له درو
دېر غوښي، او د ملاې رواجونه شته دى
ازاد وطن مې اُميد و نه شته دى

سيمتگاره! تېر به افغانان د خپل سروځني شي
کور د بابا کې شته، زمریان او غير تونه شته دى
ازاد وطن مې اُميد نه شته دى

اُمیدونه

خه چي اشنا وايي ټول گلو سته شي
بهرته اُميد وار هي اُميد ونه شي

پيوه موسکا خندا هي زړه خوشاله کړي
ټېره شېبه نه وي بيا غمو نه شي
بهرته اُميد وار هي اُميد ونه شي

ټوله سونا راغله سودا يي به شم
ژوند هي په ژوندون کي ټول سوچو شي
بهرته اُميد وار هي اُميد ونه شي

ڪله خان مجنون ڪله فرهاد جو پر ڪپم
مخڪي مهي جنون او هغه غرو نه شي
بپرته اميد وار مهي اميد و نه شي

ڙوند شتو د سيمسگار د هوسي او مپن تون قصه
وڌڪ مهي په چشمانو کي خوبو نه شي
بپرته اميد وار مهي اميد و نه شي

حُوان تَه

پڄي درکړې خدای حُوانی اوروغ صُورتی
د وطن په تافرض شوی دا خدمت دی

امانت درته نیکونودی سپار لسی
په نامه پڄي د وطن هغه جنت دی

ته پڄي خوب په خپل بستر کوي بی غمه
ولې یاد نه دې وتلی وصیت دی

خوب خندا په حُان حرام کړه که ته حُوان بی
په گلشن دې د زانغانو حکومت دی

ز پري تلي په پرستن کې روح دې لارشي
په جهاد کې څه مقام د شهادت دی

چې دې سردخپل وطن نه صدقه کو
منظور شوی دې الله ته صداقت دی

په مزار به دې مېلي وي ای شهیده!
تازه کړی تا په خون اسلامیت دی

که دې غونډ په دې خبر و، نه خلاصېږي
دومره وایم چې ژوند نه دی خجالت دی

د سیمینار کامه وال سوال په ځوانانو
سبا وړخ د هر سرې خپل دیانت دی

د پېسو دوران

مرخه شو پاتې اوس دوران شو د پېسو
لوی واړه بتون سرگردان شو د پېسو

پېسې کېنه، پېسې پاڅه بل څه نشته
نوم یې خومره قدر دان شو د پېسو

ورور د وروره پلار د خوی ځنې جلاکه
غلبه ده زون سوران سود پېسو

نه پوښتنه د نسب شته نه د علم
جهان واړه یو کاروان شو د پېسو

یو قدم به خداک دیپاره خوځک و انځلي
ن مانه کې ټول یاران شو د پېښو

که خپلوي رشته داري ده هم غرض دی
خپلوي نښته ټول خپلوان شو د پېښو

په الف، او بې به هم لوستي نه شي
ورته گوره جوړ لقمگان شو د پېښو

په سیمسار چې اعتراض کولی نه شي
د ابیان یې یو داستان شو د پېښو

ژوندون

ژوند د معنایه لحاظ یوڅه خوړل نه دي
پتکو پکالو سره یوڅه خندل نه دي

ژوند خو لویډو جگېدو ته وایي
بل ته په طمع کینا ستل نه دي

کوشش زحمت تکلیف په ځان تېرول
بل ته د سوال په امید خوله لاس نیول نه دي

ژوند نه هوس او نه شراب او نه کباب ته وایي
ژوند لوستول، ځان مړول د بل وژنه دي

ژوند خو آزاد یو لحظه د ټول جهان قیمت دی
انسان غلام پېری په غاړه کش کېدل نه دي

ش و نه اتحاد و اتفاق ته وای نه په خانگی صوت
په خانگانی کبې د ش وندون خوشحالیدل نه دی

اسلامیت دی ش وندون، انقیادیت دی ش وندون
پردی فرهنگ کبې دخپل خانه ورکېدل نه دی

ش وند دحیا او د عزت او دیویت نوم دی
لکه ماشوم په قطره نان خوشحالېدل نه دی

د ش وند هر دم او هر قدم خانه حساب وکېنه
تش د هوا په یو نېلي کبې سورېدل نه دی

د ش وند یا د گاردې په قلم او په عقل پرېده
سپسگان ! عمر د ش وندون پوره کول نه دی

داشنا گوتی

خه عجب ملهم دی رخصی زه تدهاشنا گوتی
مالره پکار دی صراف یوانی دیلا گوتی

زی ه د حال په نه د اشنا اشنا اظهاسار کوی
دم قدم لحظه کبئی دصنم خیل انتظار کوی
رابده شی دلدارن مابا ربه کهی صفا گوتی
= تکرار =

حسن دحسینو په نقاب خه پیتیدی نه شی
زه د عاشقانو په دی کار خه صبریدی نه شی
خال دابرو پیر پده ماله ستا گوتی دوا گوتی
(تکرار)

هر اندام دی دی گل لکه غونچه چی دگلانو چی
شمع چی بلدی خنگه حال د پتنگانو وی
سونی به په اوهر کبئی گراته یان دازما گوتی
(تکرار)

شعر دی که جنون دی د سینه کار او کامه وال به به
اه، دی که فریاد دی زما سگره ایواں په خوله
اخلم قلم اخلم چی اشناشی په اشنا گوتی

ديک

په وجود کښې مې اثر د عشقو شاق دی
یو دین ته داشنا مې زېره مشتاق دی

هغه زلفې مې په لاس کښې یو لړ راشه
چې له فیضه یې معطر واپه آفاق دی

چې نه توپ نه یې جهان نه یې لښکر شته
د حسینو خلکو خوسه طمراق دی

چې په عقد د عشق ناوې په نکاح که
تنگ و نام نه یې په هغه دم طلاق دی

د سناسته و طایفی ته عزت سبویه
د عشقو شرو ندون هسی په ملاق دی
د حسینو سترگو خوک دې نوکر نه دی
چې یې مخ لکه پروی یا قیماق دی
دا کېدی شی چې سیمینار دی لایق نه وی
خوبانی دې ماته هسی حفت و تاو دی

دینو غشی

دینو غشی برابر می په تپتی و لگید
بیا په خیکر و لگید - دن په په سر
نیمه می سوری ستاجدی کړی
نمرا چا نمری ستا اشنا تی کړی
بی صبره سترگو می نظر دستا په در و لگید
بیا په خیکر و لگید - دن په په سر
نخم ناسور دی نه جوړی کړی
ویښی درې می خخپن نی
ساده زېرمی می د اشنا په یو تپ و لگید
بیا په خیکر و لگید ، دن په په سر
کچکول پخا په د اشنا سپی خم
خیرات د حسن تمنا سپی خم
بخت می په سر شوچی نظر می برابر و لگید
بیا په خیکر و لگید دن په په سر
زه کامه وال سپینکار شعرتی لیکم
قانون د عشق کتابونه لیکم
غزل د مینې که جا و او یا منتر و لگید

توبه

ز ما توبه نه توبه د بدگفتار نه توبه
د بې وقوفه هغه دوست هغه نیکاره توبه

چې به دوستي یاري کوی دیو مطلب دپاره
هسې تگمار د بنگالي تگ و تگمار نه توبه

لاس په لستو مني کبی ساتي لاس به هېڅ نه وکړي
دغه تور مار دی دلستو مني دغه مار نه توبه

په چاول کبې بینه ما هره زه دې بینه پېش نم
د کاغذ گله ستا دی ډول، سینگار نه توبه

په زړه یوه په خوله دې بله اوړ بدلې شمه
هسې شیطان، هسې ابلیس هسې مکار نه توبه

بیمستگار دی کړي دی تشخیص شاعرانه شخصي
د مداري درنگارنگ هغه گفتار نه توبه

دسترگو گانجی

دسترگو گانجی می خون پنی شوگیر ونو سره
جانانه بیا، بیا، بیا د د پر غمونو سره

ورج په سودا شپه انتظار شی

که او بستر راتله جوړخار شی

ز په می عادت جوړ سمندر شو دمو جوونو سره

جانانه! بیا، بیا، بیا د د پر غمونو سره

زان او ادا دې کیم سرسام اشنا

تانه ولا پیمانه کاس په نام اشنا

لپو نی کبیرم نن سبا دغه سوچونو سره

جانانه! بیا، بیا، بیا د د پر غمونو سره

وعدې دې ټولې خامې ټاپوې

ورجې جوړې، جوړې افسانې شوې

پری په غاړه به سیمتار شی د غزنو سره

جانانه! بیا، بیا، بیا د د پر غمونو سره

امتحان د زمانې

ناکرد و کومه سر پېشان د زمانې
ز به چا و دلچېم حیران د زمانې

په سوچونو په چرتونو قیص ته ورته
گداگر شولو شاهان د زمانې

اقتدار شو د نا اهلو په منگولو
هر اشراف شو په سوران د زمانې

خوک په او بنگو وینو ژاړې ورته گوی
پاتی شوی یې کاروان د زمانې

د دنیا په دی بخرنجه لوی گزداب کښی
حق حیران شی انسانان د زمانې

عمر کم وی د انسان خواهشات د پری
هر پسیار کپی ارمان د زمانې

چی ژ و ندون وی روغ او جو پ وی خو شالی
ورنه هرتور گورستان دنما نی

ن پ ن بنبلی و ر خطا حیران سیمتاردی
کش مکش دی بز کشی ده امتحان دنما نی

مِثْکُوڙَ !

گبرانه باور په دى ش وندون مه کوه!
خلاف د حکم د قانون مه کوه!

په سترگي پټې د اجل په خوب شي
بيا د افسوس ارمان لستون مه کوه!

هغه سردار، هغه نا مدار چې د لاس و
د دنيا مينه په لسون مه کوه!

شاهان ترې لاره په هوا چې به تله
اوس عادتونه د قارون مه کوه!

که په خوب کې چې څوک خوب وگوري
قيسو د ژوند ته ځيگر خون مه کوه!

د چاماني چې د نږې د نږې گورې
بې د قسمة خپل تاغون مه کوه!

په قناعتا کښې دې ژوندون تېر و .
د بل په برخه حال ز بسون مه کوه!

سهنگاره ! تېره شو تېر پېر ي د نيا
رنگه فلم دی جنون مه کوه!

سَلْ اَفْسُوسَه!

ای ز ما پښتنو ورونو عزیزانو
ای ز ما دسترگوتو و په په ما گرانو

د آمو نه تر کوم حده چی پښتون دی
په دگر کښې د سیاست چی خه ژوندی دی

د بنمان دی یو په بل مو جنگوی
مطلبونه هر یو خپل پور کوی

یو د بل پسې ارم یو دا مو کار دی
تا ویلی ما ویلی دارون گار دی

سکه خوی وی دکا کا وایو تر سو ری
سَلْ اَفْسُوسَه د پښتون په دې مذکور دی

نه د مشر احترام شته په هیچا کښې
نه په کشر شفقت کورمه تا کښې

بد بینی ده که حسد او که کینه ده
دغه بتوله د پښتون د لاس اله ده

که یو موټی مستحکم قام د پښتون کهای
د سیمتار دُعا قبوله په ژوندون کهری

گالونه

توکو پکالونه جنکو نه شی جوړ
نډونه چې بد شی نور کار ونه شی جوړ

هر خبره کبې لېر سوچ دی پکار
دلې شربې نه غمونه شی جوړ

انسان تابع وی دا احسان په بدل
گوزار دخولې نه ډېر زخونه جوړ شی

خبرې لېرې خو خو نې دی پکار
ډېر خبرو، نه در دونه شی جوړ

خاموشی بڼه ده که دی خو بڼه راشی
دکم ویلونه گلونه شی جوړ

سیمتاره! لږ لیکه مزې سره شعر
چې دی خبرونه شعر و نه شی جوړ

تورہ او قلم

پخپله تورہ او قلم کبني ولولې راوله
کور د دینمن کبني بی اندازہ زلزلی راوله

تاریخ دستاپه باباگانو افتخار کوی تل
ذهن او فکرته دې هغه تختلی راوله

نوم د اسلام او د افغان جهان خپل نمر گوی
هریو بدخواته دې په تن قهر و خوې راوله

په یوه چغه نوم د الله اکبر و وایه
بیانوډولی د آزادی دې دلیلي راوله

خلک تاریخ کبني کار نامی دې د نیکونو گوی
خرخ د تاریخ کبني د آزاد وطن نغمی راوله
سیمساره شعر دې په خوېزولو په ترخو کره رنگین
د ظالانو په وطن د غم مالی راوله

شاعر

چی له غمه اوله درده خوځ شاعر شي
يو الله دده دزبه په حال خبر شي

دمظلوم په حال باران غوندي ژر پښي
هر ابر چې ئې دسترگو په نظر شي

د ظالم خو طرفدار په هېڅ شان نه دي
که په ژر ننده کښې مېده يې پښې اوسر شي

نرم زبه او خوبه ژبه د شاعر وي
ای صاحبه! که په دې شعر دې باور شي

مرغلر نایابه عجب کار دی
چې موندنه یې په کرم د پاک اکبر شي

زبه د هر چا وي ليواله چې شاعر شي
زماو سلوکښی يوکس وی بختور شي

نه په زو و و ده نه په مال نه په دولت ده
نه کوم کسب نه کمال چی میسر شي -

زه سپینگار دهر شاعر قلم بو سي کړم
ارزو دندی پی د کتو که برابر شي

بدلی

تاچي کړې خپلې ارادې بدلې
قلم زما کړې افسانې بدلې

تاسمه لار کبې کوم نقصان ليدلی
په جفتو تاق دې کړې بانې بدلې

هسې شف شف ته شفتالو و وايه
بنکاري په ذهن دی نغمې بدلې

خاک ذهین شو تېر خوړلی نه شی
تاریخ به ستاکړی سوانې بدلې

خه چې تېرې ټول ثبتې وایم
فضا خوړې کړې انگازې بدلې
خه چې کړې هغه ریل دی پکار
سپینار دې گوري ورځې شپې بدلې

سودا

اور بل دي جو رکه په آينه کي دشاني سره
سودا دسر کومه ستايارا تي سره

ن پره مي بايللي ستا په خان کي
دغه جهان راتنه زندان دي
رودهي دسترگونه روان کي

مرض مي واخستو داستا هري با تي سره
سودا دسر کومه ستايارا تي سره

منم چي حسن دکا بسيار دي
هر يو سهي دچختر پار کي
غم دي زما په سرانبار کي

لکه دشمني ويلي کپنم ستا تاني سره
سودا دسر کومه ستايارا تي سره

يا خودي لاس ماته په لاس
يادي دسراو لبو برخا من
بنکلي دعوت راتنه يو خاص را

سپهنگار دي مينه کسي عادت شو
سره

خوب کبني

پنبه نيولى په رفتار شه بيا به ځي
څه خوماته په گفتار شه بيا به ځي

چي ديدن دې په دې خپلوسترگوگرم
يو لحظه خو په قرار شه بيا به ځي

د زخمي زه پي ارمان زما پوره کړه
لږ ملهم مي د پرهار شه بيا به ځي

سرو مال مي ستا د حسن صدقه شه
يو ساعت بوسه کي نار شه بيا به ځي

يو ارمان مي ستا وصال دى په جهان کبني
په خوبانو کبني نامدار شه بيا به ځي

جدائي خدای پيدا کړى په جهان کبني
تلوار مه کړه په قتلار شه بيا به ځي

داميدنه او ميدونه پيدا كېږي
راشه كېنه په تلوار شه بيا به ځي

سرهې ستا په غېږ كېږي پروت او سلگو واي
لاس دې ايښي په سيمنگار شه بيا به ځي

دا د نیا د

پس فطرته مکرجه دا د نیا ده
نه دې ستانه دې دپلار اونه زما ده

دامثال دیو لوی ده فر بیکاره
خه به وایم د هرچانه بی وفا ده

چی د نیاته وفا غواړی نادانان دی
دا خبره زېر او زور باندې صفا ده

دگو نکتا مثال ز مونږ د نیا پر ستو
ولې دومره یې د نیاته اشتها ده

د حرص په غلبه کېنې مرگت رایا د کړه
قناعت کېنې سعادت د خدای رضاره

خه گپل او خه خوړل خاور کول شته
هسې ټول جمعه کول پېشه دچا ده

دغه ش و بندمي لکه باد غوندي تپرپري
ستا دخيل حياته خومره تمنا ده

اي سيمتاره ! تش تحريجه هنر نه دي
بي عمله ليکن لوستل واره سودا ده

زما زپه

ميين شوى په جانان دى زما زپه
له دې غمه په لس زان دى زما زپه

مايې مخ ته فقط يو ځلې نظر كړې و
اوس هر دم راته گريان دى زما زپه

هېڅ پوه نه شوم سترگو وليدو زپه لارو
اوس مدام په هې سوران دى زما زپه

كه زرواړې ورته هغه دغه وكړم
په دوه سترگو بنديوان دى زما زپه

زپه مې وپې په جادو دى دو چشمانو
چې په غشويې نشان دى زما زپه

خوب رویان که دجهان و رجه بنگان کرم
فقط یارن پیسی نالان دی زما زپه

که کربن ی او خور بپی پروا نشسته
په غمونو کبني خندان دی زما زپه

سیمیتار وای چي خفنه منه شی دلبره
مال و وسره می ترې قربان دی زما زپه

ارمان

باغ د گلو چي بهار وي خوچي وي
ناست په خنگ کبني دلد ار وي خوچي وي

شين چمن وي يور باب وي په شاباز ترنگولي
نوي نوي کپوز ونه په نغمومي غبرولي

ژ و ندا زاد وي په قرار وي خوچي وي
فاست په خنگ کبني دلد ار وي خوچي وي

سبه خواني وي، بې غمي وي، زيبائي وي داندام
خواهشات وي، ضروريات وي، مگلي وي ټول تمام

دخو بريو انتظار وي خوچي وي
ناست په خنگ کبني دلد ار وي خوچي وي

چي نه ظلم نه ظالم وي په دنيا کبني دانده
قناعت وي سعادت وي، ديانت وي په هر چا کبني

کس د کس نه په قرار وی خوچی وی
ناست په څنگ کښی د دلدار وی خوچی وی

بس سیه ستار وی خپل پی یار وی یو دین و دجا بان
هر څه ز ر وی مکمل وی نه تنگې وی دجهان

فقط نه وی یار می یار وی خوچی وی
ناست په څنگ کښی د دلدار وی خوچی وی

غم دیار دی

صبر اکبری یا صابره غم دیار دی
هغه یارچی هم عاشق او هم دلدار دی

زه پده ده بانندی مین وم دایه ما وه
نن دهغه یارن ما حنی فرار دی

که د زړه نه هی چک چک وینې به پری
دغه زخم د زوزاد منومی پر هار دی

که عالم هی لپونی سودائی سولی
دغه مالہ خه عار نه دی افتخار دی

ته بی شکه بی صابر صابره خدایه!
دکومک دی تمنا کرم غم دشواری

هسي درد مې په زرگي کښې بې انداز
وايم داچې داجهان مې زړه بار دی

غم زې هسي په ظاهره زړه سوری کا
پلې زخم د ناسورشی ناقرار دی

مونه ټولوته په غم کښې صبر راځي
سوال کونکي په درگاه کښې د سپینار دی

ستادحسَن

ز پاره نماند پر منت بار دی ستاد حَسَن
دم په دم رانده خواستگار دی ستاد حَسَن

حَسَن ټکي دی په شمار دئی درې حیر وونه
په پر مخلوق ترې ناقران دی ستاد حَسَن

هر مریض نه چې پوښته د مرض کړی
عالم گل واره بهار دی ستاد حَسَن

خوک د زلفو په ر سوباندي تر لی
چا خو پ لی یو گونان دی ستاد حَسَن

خوک پانسی نه دی ولاپ په تخنه باندي
دم قدم یې انتظار دی ستاد حَسَن

چی ژوندی په هر و حساب دی و نه گوره
د اسمتگار یو خریدار دی ستاد حَسَن

مٺا وايه

چاته دونيا کني په هېڅ شاني څه پېغور مه وايه
چې دی د پلار او مور نه وي و ته ورو مه وايه

پر دي زامن کله خپلې ي نصحت که اورې
چې خور دی نه وي د بل لور ته عبت خور مه وايه

زمانه ټکه شوه سازش د زمانې شو ذهين
په رېتو سترگو گرانه ورو سپين ته تو ما وايه

دنيا فاني ده د مېلمه پشاني شپې تېرو
فاني جونگرې ته دې کور او زما کور مه وايه

قام ته دوچڼو او بنان چې په هڼر جوړوي
هسې غدار، هسې وا کدار ته څه غځور مه وايه

چې سرې سپين، بڼيره ئې سپينه زړه ئې ځوان بنگار
شاعره مخکې د سيمسار نور درې څلور مه وايه

په ژړا

زړگی زما شولو عادت په ژړا
چې د اشنا نه شوم رحمت په ژړا

او بنکو مې لارې مخ کېښي جوړې کړې
پاتې مې نه شولو طاقت په ژړا

جرگه د او بنکو مې اشنا ته لېږم
و به کړي دواړه مصلحت په ژړا

عجب تاثیر دی محبت کړی دی
ماته پیدا شو سهولت په ژړا

رنځ و کړ او دهر عاشق په برخه
که حاصل شي وصال په ژړا

ژړه چې ژړه د کامې سیمه ده
نکمي پر و ما ه طلعت په ژړا

خوبن یم

سو خدای دی د مخ په لمبو خوش یم
انتظار دی د محل په تمبو خوش یم

انتظار سره تکلیف تر لی بو یه
خوش نصیب یم چی په هسې سبو خوش یم

که پتنگ په سر و لمبو کی الفت غواری
زه داوسنکو په لپړ لو جر گو خوش یم

تش گو گل یم زړه هې ناشته په سینه کی
درباب غونډې پخپلو نغو خوش یم

هسې هېر خدای را کړی دی په عشق کی
په لید و ئې تش د دوه انگو خوش یم

زه سیمینار خدای صفت خوان د حسینو
دم قدم کی زه د شعر په لیکو خوش یم

سَاقِي جَانِ جَانِ

ساقی را کپه سره شراب دیار د مینې
چی بېشه شمه اشنا بهار د مینې

اوان ونه دي خوانه د کنده ولو ستا
ستا خبرې شوې عسل گفتار د مینې

نیت مې کهری مېخانه دی ټوله نوش کهم
سور به نه شی دغه تاو انگار د مینې

دوه لاسی درته سلام کهم ساقی جان جان!
وینې خاخی مې د زړه پر هار د مینې

که په هسې جوش خروش کې مې یار ولید
دویم یار بد شی ساقی نیگار د مینې

پته خوله لکه غوټی شاعر د مینې
غورېد وته دی تیار سیمتار د مینې

اِقتِ

تش شهتر مې دی موندلی په جهان کې
د زړې قدری لیاقت نه گورم خان کې

مهار کېدی نفس شیطان یم په دی دهر
کاذب نه یم په لیکلو د بیان کې

ژبه سترگې، غوږ لرو کار تر پنه اخلو
لکه بُت په رهنو ستر گوچپ دهان کې

تشی خولی باندې زمری نیسو لکی نه
صواتی صفر د عمل په امتحان کې

د بنده احتیاج کوو عجب رواج دی
اوبه ده نه شو په دربار د شاهان کې

زه سیمینار چې حقیقت ته خپله حیر شتم
دغه بول ملامتی و ینم په خات کې

طوفان

۹

دسترگوا و سبکی می مخ باندی طوفان جو پرو
یوبل جهان جو پرو
دیار د مین پ

دسترگوا و سبکو کم خراب آشنا
ستا محبت کی زه کباب آشنا
وایم رشتیانہ یم کڈ آب آشنا
ستا جد ایی راتہ پده ژوند کی لوی حقکان جو پرو
یوبل جهان جو پرو
دیار د مین پ

طاقت می نشته د فرقت ستا
کله لایق د محبت ستا
داگر می جان ه طبیعت ستا
هره گری یو بخش دی تو زلفان جو پرو
یوبل جهان جو پرو
دیار د مین پ

تکلیف

سوال او زاري زما عادت شو
ولي دې ما ځني نفرت شو
زما غريب دغه قسمت شو
د زرگي سره داکار ونه پاکه سخاں جوړی
یو بل جهان جوړوی
د یار د مینې
یا به سپینتار یا کامه وال شم
یا لېونی یا به په حال شم
که لږ دې پوی زه په احوال شم
د باره گپت هره کوڅه راته زندان جوړوی
یو بل جهان جوړوی
د یار د مینې

ترخو؟

زړه زخمي چشم گريان به يم ترخو؟
ستاد لاسه په خفگان به يم ترخو؟

زه کتی دې اثرې سترگو ته نه شم
په هېبت او په لږ ژان به يم ترخو؟

دپتنگ غونډې مې شونډه په سر لېږکې
که دهر په نيران به يم ترخو؟

د داغلي زړه مې لرڅه پړسان وکړه
له رياره په پړسان به يم ترخو؟

که منل د غمازانو دې عادت وي
سرو مال له قاربان به يم ترخو؟

زه سيمسار کامه وال او بنکې ويني تا هم
در په درڅيرې گړپوان به يم ترخو؟

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**